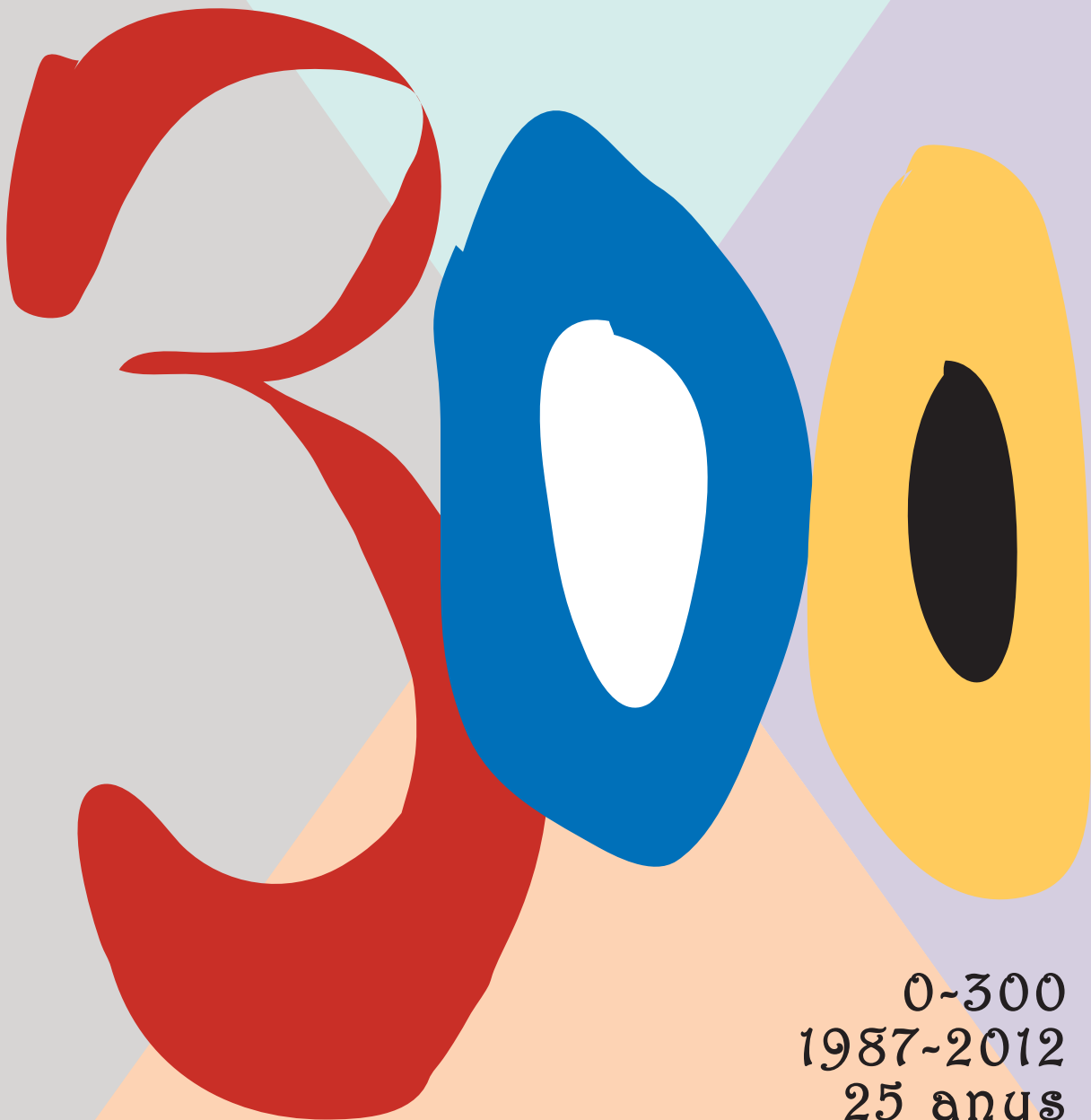

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 300, juliol-agost del 2012

0-300
1987-2012
25 anys

SALA AUTOMOCIÓ

- MECÀNICA I ELECTRICITAT DE L'AUTOMÒBIL
- PNEUMÀTICS
- ALINEACIONS
- AIRE CONDICIONAT

C/. Xile, 1. Tel 93 540 42 04 • El Masnou

Merceria Romeu

Joguines, Regals,
Complements
ARTICLES DE PLATJA

Ja tenim l'equip
de les Escolàpies
curs 12-13

PRAT DE LA RIBA, 32
Tel. 93 555 23 70

TAXIS DEL MASNOU

93 555 86 86

A qualsevol
hora

TALLERS MASNOU
1923-2012

Exposició i venda:
Àngel Guimerà, 14.
Taller: Puerto Rico, 28
93 540 31 57 el Masnou

Tallers Masnou. 89 anys al seu servei

Frankfurt Parera

95 555 78 94

A les nits fem comandes a domicili
Alella, el Masnou, Teià i Premià de Mar.
De dimarts a diumenge de 20 a 22:30/23h.

Comanda mínima 15€

Prat de la Riba 98 (Camí Ral Ocata) el Masnou
www.frankfurtparera.com · frankfurtparera@hotmail.com

Butlletí mensual de **Gent del Masnou**, associació cívico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció:

Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol

Portada:

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU
Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
T. 93 126 82 20
gentmas@suport.org
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

Primeríssim

El dissabte dia 14 de juliol a les 8 del vespre a la parròquia de Sant Pere: Concert en memòria i en homenatge al violocel·lista Ignasi Vinent.

Músics, cantaires i amics l'hi dedicaran.

Hi sou convidats.

XI MARATÓ DE VEUS LÍRIQUES

Diumenge 15 de juliol a les 7 de la tarda al local social de GdM.

Entrada gratuïta

Gent del Masnou fa vacances del 28 de juliol al 31 d'agost
Bones vacances!

Editorial

QUI ENS HO HAVIA DE DIR!?

Amb aquest darrer exemplar del Butlletí que teniu a les mans, corresponent als mesos de juliol i agost d'enguany, acabem d'assolir el número 300 de la nostra i vostra estimada publicació mensual, que en aquell llunyà mes de gener del 1987, amb un agosarat número zero, vam posar en circulació com a eina de comunicació dels socis i simpatitzants de *Gent del Masnou*.

¿Qui ens ho havia de dir que, després de tants anys al peu del canó, encara avui seguiríem gaudint d'aquest modest però tossut mitjà de lletra impresa que ininterrompudament rebeu a casa (si és que sou socis de l'entitat) o trobeu, gratuïtament, en botigues o comerços locals a l'abast dels masnovins que encara no heu pres la decisió d'acompanyar-nos com a socis col·laboradors de *GdM*?

És justament a tot aquest sector de masnovins que cada mes cerqueu i trobeu el Butlletí en algun establiment de la vila a qui volem adreçar-nos especialment, bo i proposant-vos que feu el gest generós d'afegir-vos a *Gent del Masnou*, entitat que, a part d'organitzar un munt d'activitats sense afany de lucre, fa possible la continuïtat del Butlletí amb la inestimable complicitat dels comerços i empreses que, malgrat els efectes de la crisi, s'hi continuen anunciant i el fan viable econòmicament. Avui més que mai, però, som conscients de les moltes dificultats que hi ha per mantenir una publicació gratuïta com la nostra i més en uns moments en què la publicitat comercial també sofreix la fatiga de la crisi, raó per la qual recabem el vostre suport. Ajudeu-nos i també us ajudareu a mantenir la flama del Butlletí per molts anys més; només us costarà 33 euros l'any i el rebreu a casa.

Tenim constància que mai cap altra publicació masnovina no havia assolit un recorregut tan llarg com el nostre, fita de la qual ens sentim joiosos, però que alhora ens compromet a millorar-lo i a esmenar les possibles errades que haguem pogut cometre durant la llarga singladura. Hi seguirem posant el coll: ens hi voleu acompanyar?

No seria just tancar aquest editorial sense agrair l'incondicional ajut de tots els socis, nous i antics, que fan pinya i donen oxigen a l'entitat i al Butlletí i a tota la *nòmina* de col·laboradors habituals i ocasionals que, mitjançant els seus escrits i comentaris, dibuixos i fotografies omplenen i seguiran omplint de vida les seves pàgines. A tots ells, que fóra molt llarg d'enumerar, i també a l'equip d'ensobradors, moltíssimes gràcies! Menció a part mereixen els qui, malaguanyats, al llarg d'aquest any ens han deixat per sempre i que foren dignes puntals de la publicació. Un sentit record per a ells.

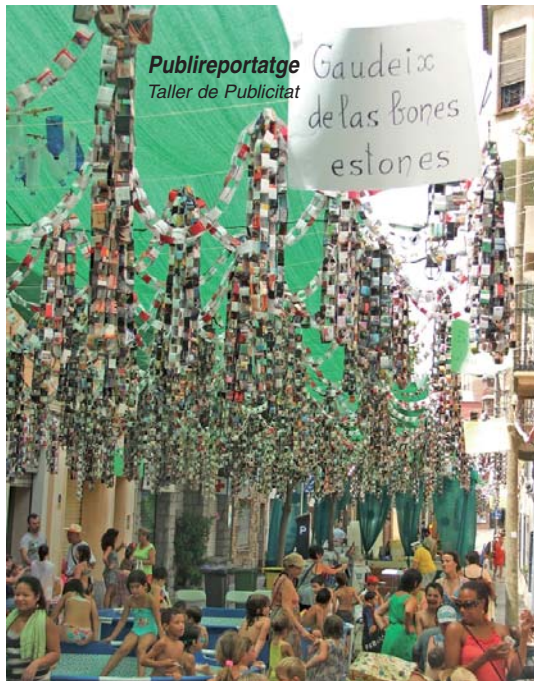
Benvingut Butlletí número 300. Que per molts anys segueixis fent un servei al Masnou i al país, a la llengua i cultura catalanes, i ens segueixis oferint distracció, història, anècdotes, cròniques, opinions i, sobretot, llibertat d'expressió.

Qui ens ho havia de dir!?

El President

Sumari

EDITORIAL.....	3
IGNASI VINENT	6
BÚSTIA OBERTA.....	9
GUERRA, MÀFIA, USURA, SECTA per Joan Camps.....	13
CUBA per Joan Maresma Duran.....	14
A CONTRACOR per Ramon Serra	15
CRÒNIQUES	16
HISTÒRIES DE LA VILA per Joan Muray	18
ELS RELLOTGES DE SOL PARLEN (XVI) per Esteve Pujol	18
NÚMERO 300 VIA INTERNET per Joan Muray.....	22
TEATRE CAPITAL per Rosa M. Isart	23
EL REI ENRIC VIII per J. Condeminas	24
ARRAN DE SÒL per Pledebuit.....	25
LA CUINA DE L'ANTÒNIA El Cullerot	25
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT per Carles Maristany.....	26
PARLEM DE LLIBRES per Jordi Martí Bertran	26
GENT DEL MASNOU INFORMA	27
LA PUNTA DE LA LLENGUA (37) per Esteve Pujol	27
FLAMA DEL CANIGÓ, SANT JOAN I CORREFOCS 2012	28
LES NOSTRES FAMÍLIES D'AVUI per Aleix Ripol Millet	28

Publireportatge
Taller de Publicitat

Gaudeix
de las bones
estones

Encara no sabem fins quan ens estrenyerà aquesta crisi compartida amb Espanya i potser no tant amb Europa i si els catalans en sortirem més o menys airo-sos de tot plegat. Potser d'aquí uns anys ho sabrem i ho sospesarem des d'un Estat sobirà o ho continuarem analitzant, com sempre, amb el jou al coll. És el primer cop des que faig aquest publireportatge del carrer Pere Grau, primer dues pàgines i ara una, que encapçalo l'escrit amb

un pensament tan poc festiu. En certa manera en sap greu perquè de fet per la Festa Major la gent ha d'estar contenta i alegre. Però quan una associació del Masnou, que en definitiva són gent del poble, manifesta, entre rialles i el treball de sempre que la crisi provocada ens oprimeix, que els catalans no ens mereixem aquest tracte, que Espanya va a la seva, o que més valdria trencar cadenes i caminar lliurement, és que alguna cosa

no va bé, que alguna cosa està tan podrida que més val tirar-la al foc i fer-la nova i com deia aquell "...no hase falta de desir nada más." Per la resta, tot fantàstic, tot el sostre del carrer ornamentat amb trenta o qua-

ranta mil argolles de paper fetes amb fulls de les revistes del cor i la tonteria convertides en anelles d'aquest lligam mediàtic, polític i corrupte que, com deia en Llach, "ens té a tots lligats". Motes gràcies altre cop, dones i homes del carrer Pere Grau, per convertir un tros del Masnou en tota una festa i dir-nos entre plors i rialles el xàfec d'immundícia i mala llet que ens està caient.

finquesOCATA
Tel. 93 555 14 73

gabinetOCATA
93 555 14 73

CIIPG
CENTRE MÈDIC PERE GRAU
93 555 35 78 / 36 58

INSTAL·LACIONS
SEGARRA,SL
L'ENDOLL
93 555 12 52

Mobles Vilalta
Primera casa al Masnou
93 555 18 60

J. Ramón
Sastreria
Camiseria
a mida
93 555 02 44

MISTIC
COMPLEMENTES
Antic Adhemar (nova direcció)
Pere Grau 16, L.1 · 93 540 41 46
meri.eroles@gmail.com

PASTISSERIA
miquel
T 93 555 06 61

AT
àngel tena
JOIERS
Fes que el moment sigui inoblidable
93 555 64 51

AT
HOTEL TORINO
93 555 23 13

NOVETATS PRADELL
MARIA PRADELL
93 540 35 76

TALLER DE PUBLICITAT
DUSSENY GRAFC
Jaume I, 112
93 555 80 0916 59
08003 Vilanova i la Geltrú
Lluís Vallis Mari
En temps de crisi una imatge i mil paraules

LA PASTISSERIA FRESCA DE L'ESTIU

De les pastisseries del Masnou

david
patisser

MMACE02
(Millor Mestre Artesà
Xocolater d'Espanya 02)

Medalla de bronze
MMAPE03
(Millor Mestre Artesà
Pastisser d'Espanya 03)

93 555 34 75
Navarra, 100 · El Masnou
pastisseria@davidpastisser.com
www.davidpastisser.com

Mestre Pastisser

AMB TOTA LA GARANTIA

Pastisseria

miquel

Pere Grau, 59 93 555 06 61 el Masnou

PASTISSERIA · CONFITERIA

La Moreneta

Itàlia, 31 · Tel. 93 555 35 64 · El Masnou

Pastisseria Degustació Granja

Matalí
Des de 1866

Prat de la Riba, 4 · 93 555 04 60
El Masnou

Forners des de 1968

Bautista

Artesans del pa
Pastisseria de dolç i salat
Especial catering per emportar
Tot fet al nostre obrador

Mestres Villà 87-89 · Tel. 93 555 20 89 · El Masnou

L'IGNASI SE'NS N'HA ANAT DE BURSADA

Per Esteve Pujol i Pons

Fa temps que un alumne de violoncel de l'Ignasi Vinent em va dir *L'Ignasi, quan ha de tocar en un concert, s'aprèn les peces de memòria per tocar-les amb tot el sentiment*. Ho vaig trobar admirable. I ben cert que tocava la música amb passió, amb convenciment, amb ganes...

Una altra vegada, abans d'un assaig de la Coral Xabec, vaig atribuir per error *La truita* a Mozart. Ell en veu baixa, com qui no diu res, em va fer *Ès de Schubert*. Discreció –per no fer quedar en evidència la meua badada–, però exactitud –perquè les coses són com són i a cadascú el que li pertoca.

L'Ignasi –molts de vosaltres l'havíeu vist i sentit, acompanyant amb el violoncel la nostra Coral Xabec des de la fundació, aviat en farà vint anys– havia cantat s durant una bona temporada.

Ha deixat un bell record als seus alumnes com a professor d'aquest instrument vellutat. *Com a alumne* –em diu un altre antic deixeble seu–, *recordo que no mirava gairebé mai l'hora, la classe s'acabava quan ja no donava més de si i això bé podia ser mitja hora, una hora, una hora i mitja... L'Ignasi va començar a fer-me classes a Calella, però quan van canviar el professor a l'escola de música jo vaig decidir que volia continuar amb ell –i anar de Sant Pol a Ocata per fer classe– de tan bo que feia de tractar-hi.*

Eixut de cos, amb aire abstret de bohemí somiador –dotat de fantasia novel·lesca i d'imaginació fecunda–, ens l'hauríem pogut trobar en una plaça de Montmartre fent plorar els sons greus del seu violoncel, amb els ulls closos, brandant suaument el cap al

Fotografia de Xavi Cardona

ritme de la melodia. L'Ignasi era així per als qui el coneixíem com a músic. Tenia fal·lera per la papiroflèxia, de la qual era un bon expert. Conversador de molts temes amb els amics; podien ser la política, la pastisseria o les empreses fantàstiques, potser impossibles.

Ens va deixar de cop fa ben pocs dies, de bursada, quan les coses li somreien –així ho fan constar els seus coneguts més propers– com la primavera que va veure començar i se li ha estroncat a la impensada.

Et trobarem a faltar, Ignasi, a la teua cadira de violoncel·lista tot acompanyant-nos a les nostres cantades. Se'ns farà difícil de no veure-t'hi; feia tant de temps que t'hi sabíem!

No se'ns faràs trobadís pel Camí Ral amb aquell cert aire indolent que gastaves, però sempre acompanyat del gest amical, afectuós, de vell conegut; *Adéu, Esteve*, em deies, responent al meu *Adéu, Ignasi*.

Si hagués pogut sospitar que l'últim adéu era... el darrer! Tal vegada t'hauria dit *Encara no te'n vagis!* Potser millor de no saber-ho; els comiats per sempre són massa tristos.

Fes sonar el violoncel allà dalt, al lloc de la música indefectible.

EN MEMÒRIA DE L'IGNASI VINENT

Per l'Agrupació de Defensa Forestal de Teià (ADF)

Els voluntaris de l'ADF estem afligits per la mort del músic masnoví Ignasi Vinent i Càrdenas als 54 anys. Tenim recent en el nostre record la seva actuació amb violoncel, acompanyant la rapsoda Cristina Gomila, el dia 10 de juliol de l'any passat durant l'acte d'inauguració del mirador del Sagrat Cor. En sentir recitar la poesia de la Jacinta Solà, amb el "Cant dels ocells" de fons, ens vam emocionar i a molts se'ns va posar la pell de gallina.

La remodelació del Sagrat Cor va ser un clar exemple de com la unió de diversos voluntaris, aportant els seus potencials, va fer possible la dignificació d'un indret tan emblemàtic per a tots els teianencs. Els voluntaris de l'ADF vam estar treballant en aquest indret bastants dies, remenant rocs i sorra, tallant i clavant taulons, estasant matolls, etc. Però el colofó d'aquesta obra, que aviat farà un any, fou l'acte d'inauguració d'aquell diumenge de juliol on molta gent va voler col·laborar desinteressadament per compartir la satisfacció dels nostres voluntaris. Ens van acompanyar el Cor Místic parroquial, la Cristina i l'Ignasi amb la seva actuació poètico-musical, en Josep-Lluís Moles, rector de Sant Martí i, presidint l'acte, en Joan Castan, alcalde de Teià. A partir d'aquell dia el mirador passà de ser una obra de l'ADF a formar part del patrimoni cultural del poble.

Ignasi, la teva interpretació musical

encara ressona en un infinit eco per les muntanyes del Vedat de can Munt. Sí la voleu escoltar, aneu al mirador

del Sagrat Cor i estiguen-vos-hi una estoneta en un absolut silenci.

Gràcies, Ignasi.

Arpes del bosc, pinsans i cadernerres,
cantau, cantau,
jo dic plorant a boscos i riberes:
adéu-siau!

SUBMINISTRAMENTS ELÈCTRICS
I FONTANERIA

S.E.F.

Vicenç Linares

Joan Llampallas, 25
93 555 95 62

Ametllers, 12
93 555 83 91

TAPES - MONTADITOS - TAPES - MO
TOS - TAPES - MONTADITOS - TAPES

MENUS AL MIGDIA - MENUS AL MIG
MIGDIA - MENUS AL MIGDIA - MENU

ESMORZARS - ESMORZARS - ESMO
RZARS - ESMORZARS - ESMORZARS

canyes

Menú
8,50

Av. Joan XXIII, 110
El Masnou
(Antic Tapeo)
93 555 93 02

TAPES

Alcon

Camil Fabra, 58 · Apartat de correus, 2
Tel 93 497 70 00 · Fax 93 497 70 10

h o c r e c i a n t à s t i c a b o ú s t r i A n o b e r r a c o l d a m b

Les cartes de la Bústia Oberta cal que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i **es publicaran amb el nom i cognoms** de l'autor o inicials. **En cap cas** no es publicaran cartes amb pseudònim. L'extensió **no excedirà de 1.500 caràcters, espais inclosos**; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Gent del Masnou **no es fa responsable** del contingut de les cartes. Seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

IGNASI VINENT

Em va sorprendre la teva mort i em va doldre al cor.

Ens coneixíem poc i el recel de la por ens mantenien una mica allunyats, però francament jo t'admirava com a persona i sobretot com a músic.

Sempre m'ha agradat la música, però mai no he estat capaç de dominar-la i això fa que, a les persones que són músics o que tenen ànima de músic, els tingui un gran respecte.

La vida constantment ens diu que les coses no es poden deixar per després, les hem de fer quan tenim la força per fer-les, quan ens ve de gust, sempre és el moment oportú, el demà és un somni, el present és la vida.

Ja feia anys que eres al Masnou i havies participat en la vida del poble moltes vegades; la teva solitud personal et donava un autèntic aire de bohemí. Un gran trajecte per a un bon músic.

Em consta que eres bona persona, bon mestre i bon amic, tres avales per poder anar i deixar la vida amb el cap ben alt.

Els teus acords greus i segurs sonaran per sempre més pels carrers, racons, mar i muntanya del Masnou i la gent amb qui vas tractar sempre t'estimarà. Ens sap greu que tan aviat ens hagin deixat, però et desitjo que els vents et siguin propicis en

els camins de l'univers.

Gràcies per tot, Ignasi.

LI.V.M

CRISI DEL GOVERN MUNICIPAL CIU/ERC

El balanç del primer any de govern CIU/ ERC se salda amb una crisi de govern sense precedents en el Masnou: pèrdua de la majoria absoluta, amb una regidora "rebotada" en l'oposició i un regidor dolgut en el govern.

El **cessament de la Sra. Roland** no ha sorprès ningú, ja fa temps que s'esperava. Tanmateix aquest fet evidencia la debilitat d'aquest govern i especialment de l'Alcalde, Sr. Parés, ja que **el fracàs d'aquesta regidora és el fracàs de l'alcalde**. Recordem que la Sra. Roland era la número 2 de la llista de CiU i, per tant, la persona més propera a l'alcalde.

Doncs bé, la Sra. Roland ha agafat per sorpresa el govern amb la seva decisió de passar al grup de no adscrits i, com a conseqüència, **el govern municipal perd la majoria absoluta**.

A més a més, **l'Alcalde deixa sense cartera el regidor Ferran Flo**; recordem també que el Sr. Flo era el número 6 de la seva llista, un veterà militant de CiU i molt proper a l'Alcalde, Sr. Parés. Cal dir que els errors en la gestió dels regidors afectats

han estat evidents; però en absolut són atribuïbles exclusivament a ells sinó a l'equip de govern. Un regidor no pot decidir unilateralment tancar l'escola de música o destituir el cap de manteniment; sempre són decisions preses en Junta de Govern i amb el vistiplau de l'alcalde. El Sr. Flo va reconèixer que havia decidit dimitir, però que l'havien convençut per mantenir-se al govern. De moment segueix en el govern, però, òbviament, en una situació compromesa i dolguda amb la resta de l'equip de govern i l'alcalde especialment. Va dir que ell assumia la seva responsabilitat, però que cadascú de l'equip de govern havia d'assumir la pròpia...

Marta Neira Reina

ELS MISTERIS DE L'ILLA DE PASQUA

Rapa Nui, que és el nom amb què els nadius anomenen aquesta illa misteriosa i que, com ja sabeu, està, malauradament, vinculada a la nostra vila mercès al negrer Joan Maristany i Galceran, de la qual els passats anys 2010 i 2011 es feren ressò el diari La Vanguardia i el programa Thalassa de TV3, per mitjà d'entrevistes que em feren, ara novament n'ha sortit un interessant reportatge.

És un documentat, extens i interessant reportatge fet per la important revista de divulgació històrica SÀPIENS, en el seu número del mes de maig. Podríem dir que aquest reportatge s'emmarca en el CENT CINQUANTÈ aniversari d'aquell fet vergonyós, i del qual el poble que va veure néixer i morir el principal responsable, seguint la seva tàctica de no fer-se

veure, no farà res.

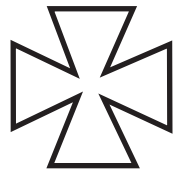
En ell hi podreu veure diversos aspectes de la seva interessant orografia i cultura, així com una petita entrevista a aquest qui us informa, en tant que historiador i biògraf del capità masnoví.

No és una manera gaire adient la de fer-vos arribar la notícia; però, com que molts m'havien demanat que els avisés quan aparegués, ha estat la fórmula més ràpida de fer-ho, i a més **ALGÚ HO HAVIA DE DIR**.

Joan Muray

L'ESTÀTUA DEL MONO DE L'ANÍS A LA RAMBLA DE BADALONA

Ahir, 2 de juliol, vaig ser a Badalona, gran ciutat feta de gent d'aquí i d'allà, de terra endins i de mar enllà; per a mi tots són benvinguts si ens ajuden a tirar el país endavant. Resulta que hi ha unes banderoles, impreses i penjades als fanals, que anuncien la inauguració d'un monument, a la emblemàtica Rambla, d'una estàtua del mono de l'Anís de la fàbrica de Vicenç Bosch, que tant de renom ha donat a la ciutat. La iniciativa em sembla, si m'escanyeu, una mica frívola i banal sobretot tenint en compte els temps que estem passant. Cap ajuntament de Catalunya no es pot permetre el caprici de gastar diners en una cosa així; però, com que no sóc de Badalona i no conec el projecte ni el perquè, en aquest assumpte no hi tinc res a dir. Ara, com a català si que hi tinc a dir perquè resulta que, al costat de la banderola que us comentava al principi, n'hi havia una altra d'exactament igual només que retolada en castellà. Si ajuntem a la despesa de l'estàtua la de la **segueix a la pàg. 12**

FARMACÈUTICS DEL MASNOU

24 hores al seu servei

Dies en què les farmàcies del Masnou estan de guàrdia

Juliol 2012

1	diumenge	Viayna C
2	dilluns	Aymar
3	dimarts	Ocata
4	dimecres	Riera
5	dijous	Dominguez
6	divendres	Viayna C
7	dissabte	Aymar
8	diumenge	Aymar
9	dilluns	Ocata
10	dimarts	Riera
11	dimecres	Aymar
12	dijous	Viayna C
13	divendres	Fàbregas
14	dissabte	Dominguez
15	diumenge	Dominguez
16	dilluns	Riera
17	dimarts	Fàbregas
18	dimecres	Viayna C
19	dijous	Dominguez
20	divendres	Fàbregas
21	dissabte	Ocata
22	diumenge	Ocata
23	dilluns	Fàbregas
24	dimarts	Viayna C
25	dimecres	Dominguez
26	dijous	Aymar
27	divendres	Ocata
28	dissabte	Riera

29	diumenge	Riera
30	dilluns	Viayna C
31	dimarts	Dominguez

Agost 12

1	dimecres	Aymar
2	dijous	Ocata
3	divendres	Riera
4	dissabte	Fàbregas
5	diumenge	Fàbregas
6	dilluns	Dominguez
7	dimarts	Aymar
8	dimecres	Ocata
9	dijous	Riera
10	divendres	Fàbregas
11	dissabte	Viayna C
12	diumenge	Viayna C
13	dilluns	Ocata
14	dimarts	Fàbregas
15	dimecres	Fàbregas
16	dijous	Riera
17	divendres	Viayna C
18	dissabte	Dominguez

Ple de Riure 12

M. de Déu d'Agost

AYMAR (Maricel)	Almeria, 14	93 555 03 81
DOMINGUEZ	Enamorats 2, (Enfront Estació del Masnou)	93 555 59 36
FÀBREGAS	Navarra, 68	93 555 19 79
OCATA	St. Domènec, 1	93 555 33 08
RIERA	J.Llimona, 22 (Enfront C.Nàutic)	93 555 08 55
VIAYNA (M.J.Cardona)	Prat de la Riba, 23	93 555 04 03

Els serveis de guàrdia són de 9.30 del matí a 9.30 del matí.
El dissabte a la tarda està oberta només la farmàcia de guàrdia

FARMACÈUTICS DEL MASNOU

24 hores al seu servei

Dies en què les farmàcies del Masnou estan de guàrdia

Agost 2012

1	dimecres	Aymar
2	dijous	Ocata
3	divendres	Riera
4	dissabte	Fàbregas
5	diumenge	Fàbregas
6	dilluns	Dominguez
7	dimarts	Aymar
8	dimecres	Ocata
9	dijous	Riera
10	divendres	Fàbregas
11	dissabte	Viayna C
12	diumenge	Viayna C
13	dilluns	Ocata
14	dimarts	Fàbregas
15	dimecres	Fàbregas
16	dijous	Riera
17	divendres	Viayna C
18	dissabte	Dominguez
19	diumenge	Dominguez
20	dilluns	Ocata
21	dimarts	Riera
22	dimecres	Aymar
23	dijous	Viayna C
24	divendres	Dominguez
25	dissabte	Ocata
26	diumenge	Ocata
27	dilluns	Aymar
28	dimarts	Riera

M. de Déu d'Agost

29	dimecres	Dominguez
30	dijous	Viayna C
31	divendres	Ocata

Setembre 12

1	dissabte	Riera
2	diumenge	Riera
3	dilluns	Fàbregas
4	dimarts	Ocata
5	dimecres	Dominguez
6	dijous	Riera
7	divendres	Viayna C
8	dissabte	Aymar
9	diumenge	Aymar
10	dilluns	Ocata
11	dimarts	Ocata
12	dimecres	Aymar
13	dijous	Viayna C
14	divendres	Riera
15	dissabte	Fàbregas
16	diumenge	Fàbregas
17	dilluns	Dominguez
18	dimarts	Aymar

Diada Nacional

AYMAR (Maricel)	Almeria, 14	93 555 03 81
DOMINGUEZ	Enamorats 2, (Enfront Estació del Masnou)	93 555 59 36
FÀBREGAS	Navarra, 68	93 555 19 79
OCATA	St. Domènec, 1	93 555 33 08
RIERA	J.Llimona, 22 (Enfront C.Nàutic)	93 555 08 55
VIAYNA (M.J.Cardona)	Prat de la Riba, 23	93 555 04 03

Els serveis de guàrdia són de 9.30 del matí a 9.30 del matí.
El dissabte a la tarda està oberta només la farmàcia de guàrdia

Ve de la pàg. 9

doble propaganda de la inauguració i altres feteses, la factura pujarà d'una manera considerable i... no havíem dit que estàvem d'estalvis?

Aquesta és una qüestió; però la que m'ha fet escriure aquesta carta, de fet, és la de la llengua. Hi ha algú a Catalunya que no entengui, escrit en català en un cartell, que **s'inaugurarà a la Rambla de Badalona una estàtua del mono de l'anís?** Sisplau, que ens prenen per

idiotes o és que ens estan ensarronant i encara no ens n'hem adonat? Com és possible que continuem deixant-nos donar pel sac constantment. A Catalunya es parla el català i a Castella el castellà; estiguem atents que continuament ens estan marcant gols i no hi haurà partit de tornada. Si ens guanyen el joc, ens guanyaran la partida.

Potser més que el mono de l'anís, tota la gent de Bada-

lona, es plantegin si no valdria més posar al monument el mico que permet i potencia aquesta mena de convivència a la seva ciutat, la de dividir en comptes d'unir perquè a l'hora de la veritat tots som catalans.

Emprenyadament,

Lluís Valls i Mari

ÚLTIMA HORA

Al tancament d'aquest butlletí hem sabut la mort de l'amic Albert Baliarda. Tots el co-

neixiem de tants cops com hem anat a buscar quelcom a la Merceria Romeu. Home amb un convenciment fort pel que fa a la nostra Terra, valent i atrevit en els seus plantejaments i sempre disposat a donar suport a la lluita. Els qui encara hi som et recordarem. Gràcies.

En aquest breu, la família vol donar les gràcies per totes les mostres de condol rebudes en el seu últim adéu.

Al Masnou decidim i la família

Agrupació Sardanista del Masnou

El passat mes de maig en el transcurs de la ballada de sardanes que vam programar per al dia tretze, es va fer un reconeixement públic a les persones de: **Pilar Mari, Josep Ma Compte, Anna Ma. Mora i Jaume Grané**, col·laboradors que han treballat de valent en l'Agrupació Sardanista i que han estat també en la junta d'aquesta entitat. El nostre més sincer agraïment per haver demostrant el seu amor per la sardana. Moltes gràcies.

El Sr. Pere Parés, alcalde de la vila, fent acte d'entrega de la placa commemorativa a en Josep Ma. i la Pilar

Ballada de sardanes per a l'estiu

Dissabte 14 de juliol a la Plaça d'Ocata
a les 22 per la **Cobla lliuro**

Sopar sardanista a la Plaça d'Ocata

Dissabte 18 d'agost a les 20.30

Reserves: 93 555 82 64-93 555 62 26

Tot seguit ballada de sardanes per la **Cobla Premià**

Ambdós actes, en cas de pluja, se suspendran.

Concert en memòria i en homenatge al violoncel·lista

Ignasi Vinent

El dissabte dia 14 de juliol a les 8 del vespre a la parròquia de Sant Pere: **Músics, cantaires i amics l'hi dedicaran. Hi sou convidats.**

Per Joan Camps i Ortiz

Els implicats en l'ensarronada de Bankia, que descoberts en flagrant delictes no tenen arguments morals ni per pidolar, estan temptats de fer com la guineu que no abastava el raïm de la parra i, en la seva fugida endavant, són capaços d'extremar el deliri de la mentida i arriant-se al dòlar, menysprear l'euro dient-nos que és verd.

Enmig de l'habitual desinformació del govern, sigui PSOE o PP, està prenent cos la metàfora que veus interessades molt ben posicionades en columnes de diaris i tertúlies dels mitjans de comunicació van falcant en el dia a dia un discurs manipulador que sembla voler dir-nos: *La senyora Merkel està aconseguint el que Adolf Hitler no va assolir amb les seves divisions cuirassades, els seus submarins i les seves bombes voladores V-2.*

No és gens estrany que el règim monàrquic a l'espanyola, lligat amb nusos mariners i segell lacrat per l'anell de Franco, faci escarafalls a l'Alemanya de l'Angela Merkel, una hereva del federalisme quallat per Conrad Adenauer a anys llum del centralisme de l'Espanya que no veu més enllà del quilòmetre zero de la Plaça del Sol. Si Hitler s'hagués sortit amb la seva, de ben segur que l'empatia ideològica dels hereus directes de Franco seria genèticament idèntica.

És clar que a Europa mana Alemanya, però aquí no és conseqüència del setge d'una guerra; si de cas és causa d'alta traïció del govern corrupte dels anys 90, que va donar idees: la decisió de l'AVE de Madrid a Sevilla, potser sí que fou un error de Felipe González i Alfonso Guerra en avaluar les prioritats, però la

realitat fou que en aquella decisió a favor de la indústria alemanya no era tan important per al PSOE la implementació de l'AVE i la utilitat de tan costosa infraestructura, quan en realitat la decisió venia condicionada per les comissions que l'AVE generaria, les quals, si no van untar alguna butxaca distreta, van omplir les arques del PSOE. És evident que el qui suborna per fer delinquir és igual culpable que el qui delinqueix per ser subornat; però en aquests embolics de comprar i vendre, és el venedor qui sap molt bé que, si no passa pel tub, sempre hi haurà un competidor disposat a deixar-se estimar. D'aquella genial idea, avalada per l'eslògan *cent anys d'honoradesa*, la corrupció política no ha parat d'emergir a tort i a dret.

D'aquí ve que els estralls que estem vivint comporten desgavells iguals o pitjors a la postguerra: atur, desnonaments, cues en els bancs de queviures i els menjadors socials desbordats. Mentre uns compren caixes de cabals per protegir els estalvis que han pogut salvar de la perversitat de l'entitat en la qual havien confiat, altres evadeixen a corre-cuita grans capitals i les transaccions de l'economia productiva soterrada comencen a tenir el caire de l'estraperlo dels anys 40.

Mentre Espanya viu una depressió insuperable, Rajoy estalviador, fugint d'estudi, ha anat a corre-cuita a Polònia per veure el futbol que podia visionar des de la seva butaca a la Moncloa. Abans, però, ha aturat Mas posposant *sine die* la música i la lletra del Concert Econòmic, que donaria oxigen al PIB residual salvable, que potencialment,

però extremament afeblit, encara rau a Catalunya. Don Mariano, president del govern espanyol, s'ha farcit l'agenda no sigui que desentoni de l'èpica caça d'elefants, noble oci de la Corona, i com a mínim iguali el zel professional del també president Carlos Dívar enfeinat d'hores-extra de cap de setmana a Marbella passant-s'ho d'allò més bé, una manera de constatar la sacra independència del Consell General del Poder Judicial.

Al proper 10 de juliol farà dos anys de la manifestació dels catalans clamant per la independència, però la societat civil que va omplir els carrers de Barcelona ha quedat atomitzada i orfe de liderat. Ara fan més soroll els cridaners que engreixen la seva humanitat en el futbol, la Fórmula1, els concerts multitudinaris i altres diversions de masses. Molts d'ells deixant-s'hi el salari per convertir en milionaris els seus ídols i els seus proveïdors.

Els indignats de les places s'han quedat afònics i empatxats d'idees; i, en no saber què està passant, proposen la justícia social en abstracte, que ningú no lidera, i el seu xivarri inaudible és el residual dels qui ni estudien ni treballen. Però el paisatge més angioxant per al nostre futur el compon la creixent massa social silenciosa que s'ha quedat d'esma i submissa al poder polític enfangat en la incompetència i la corrupció, i es conforma com ramats de xais que van cap a l'escorxador.

Se'ns suposa el valor i tots tenim els ous necessaris per fer una truita multitudinària, però no veig ningú disposat a trencar-se'ls. Vet aquí, amb ous o ovaris, la bona metàfora.

Cuba

Per Joan Maresma Duran

Per feina, vaig estar el mes de maig a l'illa més gran de les Antilles, a Cuba. Va ser una setmana de treballar molt. I d'una miqueta de turisme per *La Habana Vieja*.

Des de fa uns anys, porto els exàmens del DELE (Diplomas de Español como Lengua Extranjera) a l'Instituto Cervantes de Rio de Janeiro. Els DELE són els exàmens que comproven el nivell de competència i domini de l'idioma espanyol. I gràcies a aquest fet he pogut viatjar una miqueta per aquest continent tan vast.

A l'Havana hi ha un centre d'examen –el *Centro Educativo Español*– on els últims anys la xifra de candidats ha anat pujant amb força: pel maig de 2010 van ser 25; pel maig de 2011 va pujar a 97 i en aquesta convocatòria de maig de 2012 van ser 375 les persones que es van presentar a aquestes proves. I d'aquestes persones, 365 com a mínim –i no exagero– eren xinesos... Xinesos que estudien a Cuba o Filologia Hispànica o Medicina principalment.

Per allò de la proximitat ideològica hi ha diferents acords entre Xina i Cuba en matèria d'educació. I Xina és ja la gran potència mundial. I el *mandari* és la llengua més parlada del món, però en una zona relativament reduïda. I el *castellà* es parla a molts països. I saber llengües serveix per comerciar i obtenir bons preus.

A la capital, hi vaig ser per fer formació d'examinadors i per estar en les proves orals i escrites dels exàmens.

Els cursos que vaig haver de donar eren per a uns 30 professors de diferents llocs: el Centro Español, la Universitat de l'Havana, el Col·legi Britànic i el Col·legi Francès. Començàvem a les 15:00 més o menys i acabàvem a les 21:00, ja que els professors venien de treballar al matí. I haig de dir que tot el personal estava ben format, tenia bon nivell i sabia de què parlàvem: del document anomenat *Marc Europeu de Referència*, d'ALTE, del que s'espera que siguin capaços els alumnes de fer

en un nivell C1, per exemple.

I haig de dir també que, a part de ser grans professionals, tothom em va semblar molt amable i educat, qualitats que admiro en aquest món de nens petits. I aquesta amabilitat és també per al poble cubà, perquè vaig tenir la sort de poder estar tres matins a *La Habana Vieja* i perdre'm pels seus carrers i carrerons i observar una miqueta com viu i què fa la gent i parar-me a fer fotos –no només dels *Lada* russos, dels *Dacia* romanesos o dels *Cadillac* o *Chevrolet* o *Plymouth* nord-americans d'abans de la Revolució de 1959. Llàstima que la Mari, la meua esposa, es va quedar a Rio.

Al casc antic de la ciutat hi ha edificis molt interessants: un seminari –que és ara un museu–, del segle XVI, una fortalesa militar, *el Castillo de la Real Fuerza*, del mateix segle i que es considera la més antiga d'Amèrica, una catedral barroca del segle XVIII, *el Palacio de los Capitanes Generales*, que té un pati amb un claustre espectacular, restes de les muralles que guardaven la ciutat, entre d'altres. Però també hi ha edificis que demanen a trossos, captaires que demanen, talls en el subministrament d'electricitat i botigues –poques en vaig veure– mig buides.

Quan vaig tornar de l'illa, vaig parlar per telèfon amb els pares. I el pare em va preguntar: *Cuba és com a l'època de Franco?* Li vaig respondre: *Pitjor*. Evidentment, la situació deu haver millorat des de la caiguda de la Unió Soviètica... Em fa l'efecte que el comunisme és una utopia. I falla pel factor humà: no es pot demanar igualtat, ja que els humans som mandrosos o enveja-

sos –alguns directament malvats– i volem possessions o propietats, i volem pujar socialment, i viatjar ... I no esperar que el govern ho garanteixi tot i ho reguli tot, perquè això no crea opcions per a la gent, i el personal espera que el manà caigui del cel. I ull viu, no em considero neoliberal. Crec que l'estat ha de garantir educació i sanitat pública de franc i de qualitat per a tothom. Com a mínim. I en aquesta crisi inacabable ho estan desmuntant tot. Crec en un estat fort com Alemanya o Suècia –segurament idealitzo–; no obstant, un país que ho controla tot i que parla de revolució constant aconsegueix la igualtat de la seva població? Sí: tots són pobres excepte l'aristocràcia comunista o quatre corruptes que existeixen a tot arreu. I sóc conscient que és molt fàcil parlar, escriure i equivocar-se, compte. I segur que era possible entendre la revolució castro el 1959, ja que *Batista* devia ser un president sense escrúpols i un malhascut de marca major.

Però quina igualtat es pot esperar, quin progrés es pot esperar quan a l'illa hi conviuen dues monedes? Una és el *peso cubano* (1 euro = 28,20 pesos cubanos) i l'altra és el *peso cubano convertible* (1 euro = 1,26 pesos cubanos convertibles; té el mateix valor que el dòlar d'Estats Units) I la majoria dels cubans rep el sou en *pesos cubanos*... I als llocs turístics es paga en *pesos cubanos convertibles*... I un professor universitari guanya uns 50 euros al mes al canvi... I aquest fet fa que tothom s'hagi de buscar la vida. I això és tremendament injust per a gran part de la població. I vol dir que no se cerca el bé comú.

A contracor

Per Ramon Serra i Roca

La vella gitana intentava llegir la bonaventura (no sempre bona) a tothom que passés a la vora de la seva taula de fusta, a recer del remolc que li feia de vivenda. L'agost és sempre un mes fotut per als antigament anomenats saltimbanquis o gent de la fira, un temps en què la suor i la pols omplen l'aire d'una espessa atmosfera massa carregada per a una dona en la seixantena llarga, i que, per no ser, no és ni gitana.

Farta de sentir sempre les mateixes preguntes i de sentir més que els polítics en campanya electoral, volia que algú li preguntés coses interessants i respondre només amb una miqueta de sentit comú, i no les tonteries que deia davant les vulgaritats que escoltava. Trobaré l'amor? Digu'm el número de la grossa de Nadal? M'enganya el meu marit?, i d'altres encara de més patètiques; i ella, la falsa gitana, els ven les respostes que volen sentir. A la de la loteria, en un atac de sinceritat, alguna volta els ha dit que, si ho sabés, es creuen que estaria en aquella taula polsosa? Llavors la gent s'empenya, perquè voldria creure's que aquella dona té les respostes que ells busquen, i a la fetillera de pega se li escapa un lleu somriure pensant que fotut està el món quan esperen de mi alguna solució.

Cau la nit i Lola Linares puja les escales del remolc per fer una mica de sopar. Aquest no és el seu nom autèntic; però, qui voldria que li endevinés la fortuna una tal Elisabet Solivella, doncs així va el tema, un nom de guerra folklòric i enfosquir-se la cara amb maquillatge; tot plegat, com diu ella, el negoci és el negoci, tot i que darrerament rutlla poc o gens. La menja de la nit és austera perquè el millor està per arribar: les infusions.

Nascuda en un petit poble dels Pirineus, filla d'una remeiera que es guanyava la vida venent tota mena de plantes naturals per guarir qualsevol mal. L'Elisabet, de nena i adolescent, ajudava sa mare en aquesta tasca i va aprendre del bosc com reconèixer tota la vegetació necessària per preparar els beuratges, fins i tot els que enterbolien la ment i et feien viatjar a mons fantàsticament falsos.

Era una feina complicada, i no tot era triar les plantes o els bolets; el més important de tot eren les quantitats segons el pes de cada persona, i ella feia de conillet d'índies amb el risc que això comporta. De fet, va veure morir sa mare quan es va intoxicar amb uns bolets que feien possible deformar la realitat i mitigar les angoixes.

Un cop sola en el món va seguir fent el que sabia, però les farmacèutiques li van anant robant la clientela fins que es va empescar la farsa de la Lola Linares.

La infusió fumeja dins un bol de ceràmica. Aquest vespre està més trista que de costum. Té la sensació que el temps li guanya la partida a una velocitat massa gran, i treballar en fires de mala mort, on la gent fins i tot pot arribar a faltar-li al respecte, ja no és una idea que li faci il·lusió.

El remolc és la seva casa, però aviat no podrà conduir el vell Land Rover que la porta de poble en poble. Tot s'ensorra i només té les seves herbes per retornar a temps millors, quan

el bosc era la seva vida i ella, forta i decidida.

Quin panorama pensà, i mirà fixament l'elixir que l'esperava. Només havia d'estirar la mà per agafar-lo i volar cap a un món desconegut i sentir la deixadesa del cos, el deixondiment de la ment marxant lluny, fins als brillants estels que ara mirava amb ulls plorosos.

Tenia les cartes del tarot al costat del bol fumejant i pretesament alliberador, quan va decidir tirar-se-les ella mateixa. Era la primera vegada, no ho havia fet mai. Les va anar llançant sobre la taula i va ser la tirada més positiva de la seva vida. Era gairebé impossible una alineació de cartes tan fantàstica. Segons el que veia, era la dona més afortunada del planeta, res se li negaria, tot era possible en la seva vida, tan sols havia de desitjar-ho.

Vull viure, aquest és el meu desig, viure i deixar aquesta estafa merdosa, vull tornar al meu poble dels Pirineus, vull passejar-me pel bosc com abans i sentir l'olor que desprèn i mastegar l'essència de la vida els anys que em restin.

D'una manotada va llançar el bol per terra, i el líquid ocre es va escampar als seus peus i li va fer sentir un alliberament total.

Les cartes, en les quals no creia, assenyalaven el camí de la salvació. Segurament tota aquesta comèdia del tarot és mentida, va pensar, però la infusió era una pura realitat, perquè duia la mateixa barreja que va matar la seva mare; i, com sabien totes les remeieres, les plantes no enganyen mai.

Cròniques

CONCERT DE FESTA MAJOR DE LA CORAL XABEC

Per Enric Badal. Arranjament d'Esteve Pujol

En iniciar cada part del concert de Festa Major –va ser a la una del migdia del diumenge 1 de juliol–, el cantaire i escriptor Enric Badal ens en va fer una breu, però sucosa, introducció amb les paraules que us copiem textualment. L'arranjador d'aquesta crònica no les vol traïr ni en un mot; només hi fa aquest pròleg i també i afegirà un epíleg; serà com un marc per a unes introduccions tan entenedores com cultes. L'Enric ens va dir:

“Un any més amb vosaltres. Us donem la benvinguda a aquest concert de Festa Major de la *Coral Xabec*, de l'associació *Gent del Masnou*.

Voldríem començar aquest acte cultural i festiu agraint a la corporació municipal el seu suport, i també voldríem agrair a la parròquia de Sant Pere, especialment al senyor rector, mossèn Felip-Juli, la seva col·laboració i bona acollida.

Les dones i els homes que formem la *Coral Xabec* –amb la nostra apreciada directora, Montserrat Llagostera, al capdavant, i amb la Bàrbara Llacay interpretant els acompanyaments i reduccions al piano i a l'orgue– volem oferir-vos el nostre treball musical, i amb alegria aportar sons i belles harmonies a la Festa Major.

Celebrant la nostra festa, el nostre poble i l'amor, començarem cantant el *Vals de les Pepones*, també titulat *El cantaire del Masnou*, amb lletra de J. Casas i música de Joan Costa, ballable de principis del segle passat.

Del mar com a pont entre cultures, us en portarem a continuació l'havanera *El meu avi*, creada per Ortega Monasterio –el 1968– amb el rerefons històric de la tercera guerra d'independència de Cuba –del 1898. Us n'interpretarem la versió per a coral a tres veus arranjada per Francesc Vila. Tant el compositor com l'arranjador ens han deixat aquesta

darrera dècada; que el nostre cant s'elevi en el seu record.

Després d'aquest aperitiu festiu tindrem el goig d'oferir-vos el nostre darrer treball: la *Messe Brève à 3 voix* del compositor i organista francès Théodore Dubois –que visqué entre 1837 i 1924. Darrere una aparent simplicitat compositiva, aquesta missa ens fa arribar unes bellíssimes vibracions emotives. Pensem que aquesta renovada església de Sant Pere en serà un marc immillorable.

A continuació anirem enrere en el temps fins a la segona meitat del segle XVIII de les nits de Viena. Us en portarem els Nocturns de W.A. Mozart (amb lletra en italià). Els nocturns contenen unes àgils melodies, vehicle de reflexions sobre l'enamorament, l'amor, la por a la llunyania de la persona estimada, i el valor de la fidelitat. Saltarem d'Europa a Amèrica del Nord i interpretarem *Over the rainbow*, o en català *Sobre l'arc de Sant Martí*, de la pel·lícula *El mag d'Oz*, èxit fílmic de 1939. L'autoria és, pel que fa a la música, de Harold Arlen i, pel que fa a la lletra, de Yip Harburg. L'arranjament que escoltareu és la Montserrat Llagostera.

I acabarem amb *Drill ye, tarriers, drill*, un cant dels treballadors irlandesos que construïren el ferrocarril als Estats Units al segle XIX en dures condicions humanes i d'explotació laboral, sotmesos a les arbitriïtats dels capataços. Una de les estrofes explica com es va descomptar un dòlar de jornal al treballador que, avançant-se a una explosió de dinamita, va volar pels aires i quedà estès a terra: *el qui dorm, no cobra!*. La cançó era ja popular quan el 1888 Charles Connelly i Thomas Casey la varen posar en solfa i incorporar a una obra teatral musical. Nosaltres avui us n'interpretarem la versió de Thomas Rodgers per a cor a quatre veus. Que

en els moments que vivim, la seva força ens esperoni a tirar endavant com a persones i col·lectivament com a poble.

Que la música ens ajudi a viure millor la nostra vida!

Que la música acompanyi la nostra Festa Major!”

Els aplaudiments del públic ens van convidar a afegir-hi dos bisos: el primer, *Xumba, xumba*, una fresca i irònic cançó de Pasqua del País Valencià; el segon, l'havanera *El meu avi*, amb la participació de tothom.

Per evitar suspicàcies, aquest arranjador vol aclarir que les intenses pluges de la tarda ja havien estat anunciades pel Servei Meteorològic molt abans de la nostra cantada.

I la vostra Coral continua endavant!

Cròniques

EL GRUP RAUXA ENS REGALA HOMES!

Per Esteve Pujol i Pons

La Festa Major és una ocasió propícia per veure bon teatre a la nostra vila. El *Grup Rauxa*, de *Gent del Masnou*, ens en va regalar de ben bo. Va ser a Ca n'Humet a la tarda del dissabte 30 de juny i al vespre del diumenge 1 de juliol. El regal va ser *Homes!* (Verdés-Berbel-Benet i Jornet).

Mireu, podem parlar de si el text és massa llarg o massa curt, de si és actual o passat de moda, de si reflecteix situacions reals o tendenciosament esbiaixades i esperpèntiques, de si el fragment *Alopècia* desdiiu o no del conjunt... el que no podem ni discutir és la magnitud ingent de feina acumulada en els assajos per arribar a una exactitud tan mil·limètrica, tan conjunta com la que vam comprovar al llarg de tota la representació. M'imagino en Francesc Fàbregas amb un fuet de tres caps per dominar fins al darrer detall la posada en escena al llarg dels quatre mesos –així ens ho

va dir ell— que han durat els assajos; és que mantenir teatralment a ratlla onze dones —i quines dones!—... Déu n'hi do! A quin herbolari anaves a pro-veir-te de tanta til·la, Francesc?

Estem parlant de teatre d'afecionats, amb hores robades a la vida familiar, a la son, al lleure, a la diversió..., és a dir, amb molt de sacrifici i amb l'única

recompensa de la feina ben feta i dels aplaudiments tan ben guanyats.

No podem destacar actrius perquè seria injust de fer-hi qualsevol distinció de qualitat. No podem, però, passar per alt la perfecció de les cinc noies que van interpretar *Conferència il·lustrada*. Aquella sincronia perfecta i la gràcia expressiva valien totes les pessetes —ara potser caldrà dir euros?— del món. Capítol a part mereix la manifesta, si bé imprevisible, mostra d'humanitat de la Carme Duran a la representació del dissabte en enriolar-se amb tanta simplicitat d'esperit tot llegint la *conferència*. Carme, mira que el devies haver llegit de vegades i vegades aquell text! I en el moment més inesperat salta

l'emoció i ho capgira tot. Gràcies per la teva espontaneïtat, Carme; et vas guanyar un aplaudiment extra ben merescut.

Cristina Sagré, Marta Ullod, Gemma Mercader, Pilar Alcoba, Cristina Gomila, Carme Duran, Carina Gómez, Raquel Merino, Sílvia Font, Teresa Hernández, Elisabet Manrique, cal que quedi constància dels vostres noms, del vostre esforç i del vostre èxit.

El *Grup Rauxa*, des de la senzillesa dels mensuals *Diumenge amb lletres* fins al muntatge d'obres complexes, ens regala bon teatre.

Encara en volem més; no afluïxueu, si us plau.

Cròniques

Visita al Temple Parroquial de Sant Pere del Masnou

El dissabte 2 de juny al matí un grup de trenta masnovins vam fer una visita guiada al temple de Sant Pere del Masnou.

Vam conèixer la història parroquial des de les primeres capelles construïdes dintre les masies fins al temple actual. L'edifici fou bastit entre 1770 i 1783; la rectoria, el 1806. Recons-truïts el 1942,

després de la Guerra Civil.

Vam descobrir que el temple de Sant Pere ha tingut tres campanars, amb dos jocs de campanes. Vam veure els detalls històrics del temple, alguns d'amagats, com part de l'enrajolat que tingué primer, i part del segon. Coneguérem el procés de restauració d'imatges i pintures. Contemplàrem l'interior del temple, acabat de restaurar: la teulada, els vitralls i la nova pintada de tot l'interior, que li ha donat més claredat. Poguérem pujar fins al primer pis de campanes, amb bones panoràmiques del Masnou.

Amb una durada de dues hores, vam gaudir dels coneixements que molts de nosaltres, no nascuts al Masnou, vam tenir sobre la nostra parròquia.

El mocador de la geganta

L'any passat els Gegants del Masnou (en Pere Drapaire i l'Eulàlia Tallacolls) van estrenar vestits nous i joies noves, però hi faltava la cirereta per acabar el 'pastís'. En la Festa Major d'enguany, la geganta Eulàlia ha estrenat mocador. L'esmentat mocador és de punta de coixí i ha estat teixit per Secundina Pedret i Bel, alumna veterana del taller de puntaires de Can Basomba. Esperem que la geganta el llueixi amb la mateixa estima i il·lusió amb què s'ha teixit.

El Masnou, juny de 2012

Històries de la vila

Per Joan Muray

IMATGES... amb HISTÒRIA –DE MITJAN SEGLE XX– (i IX)

Amb aquestes novenes imatges... amb història, cloem la sèrie de fotografies comentades de mitjan segle XX, escollides entre les més representatives de la nostra vila, especialment pel canvi que hi va haver a la segona meitat d'aquell segle, i entre la ingent quantitat que ens en va deixar la fotògrafa masnovina Teresita Torres (1916-2003).

En comptes de fer aquest capítol amb sis imatges com hem fet fins ara, per tal d'arrodonir el nombre fins a cinquanta indrets del Masnou, només n'hi haurà tres, que sumades a les publicades anteriorment, serviran l'any vinent de base per a una exposició a ella dedicada.

N'hi hem afegit, però, sis més, en més petit format i comentari, de fets lligats a aquella època, d'actes, la majoria de caire religiós, que identifiquen aquell temps de dictadura, on la manera de distreure's i alhora de conivir amb la gent, a part del cinema i el ball, eren els actes vinculats a la religió, tals com bateigs, comunions, confirmacions, casaments, enterraments, romeries, processons, benediccions, etc.

Les tres primeres són les següents:

Sant Pere i els pisos de can Patatetes (davant l'església).

DELS "BANYS DE SANT CRISTÒFOL" A LA PLAÇA D'EUROPA

No ha sortit cap imatge del port, ja que no hi era, i aquesta correspon on hi ha la plaça d'Europa. Aquest port esportiu es va construir al bell mig de la població i, per tant, va deixar pràcticament la vila sense platja. N'ocupa més d'un quilòmetre. S'hauria pogut fer més a llevant o més a ponent, i no al centre del poble. A més, va comportar, com la majoria de ports, una destrossa de platges i ecosistemes marins, etc.

A la imatge que ens ocupa, veiem el que era l'establiment dels "Banys de Sant Cristòfol", aleshores de la família Muray, que es trobaven a prop de l'estació del Masnou. Establiment que tenia com a annex/magatzem el que

EL MAR I LA VILA DES DELS LABORATORIS

Vista del Masnou, al fons, feta des del davant dels Laboratoris Cusí, pràcticament a començament de terme pel costat de ponent.

Observeu l'ingent rocam que, a mena de trencaones, servia per protecció de la via fèrria. Podeu veure que en aquells anys cinquanta, el "fenomen" de no haver-hi platja ja passava. La imatge deuria ser de començament d'aquella dècada, ja que el fenomen va començar a passar el 1949, any de construcció del port d'Arenys de Mar, que va impedir que els temporals de llevant, tal com era habitual, portessin sorra provinent de les rierades de la Tordera a les platges del Baix Maresme.

A l'any 1950 bona part del Masnou va quedar talment com un moll, i als 1951 i 1952, només hi va haver un xic de platja davant de Can Teixidor, ja que en aquell sector sota l'arena hi ha una extensa llosa de roca, la mateixa on hi

havia l'argolla per amarrar les galeres romanes quan venien a cercar el vi laietà. Pel fet d'haver-hi aquesta llosa era més fàcil que se n'hi diposités.

Entre les masies de can Teixidor i can Bernades (ara càmping) hi havia l'antiga sortida a mar de la riera d'Alella. Les siluetes masnovines que descollen són: el mas Antich, el mas Teixidor, el Castellet (ca l'Aymà), el campanar de

havia estat magatzem de l'exportació de taronges i després banys de pila d'en Feliu Arisa (en Feliuet Llauner). Els veiem des del damunt d'un pas-seig que mai va néixer, només va quedar en una nova protecció de la via fèrria, que anava des de la plaça del mercat fins a davant de les Caves Champ Sors.

Els banys en aquesta imatge no estan en la seva esplendor, ja que per raons de poca platja hi havia poques casetes. En temps millors hi havia hagut fins a dues fileres de casetes amb les corresponents taules i bancs, més bar, dutxes, guarda-robes, trampolins, gronxadors, etc.

A la part superior dreta s'hi pot veure la part del darrere de les cinc cases que hi havia fins al 1967 entre la carretera i la via, on ara hi ha l'aparcament del costat de l'estació del Masnou.

S'hi veu l'antiga estació, i més avall les siluetes de ca l'Aymà (el Castellet) i can Teixidor. Al fons, al mig, hi podeu veure el turó de Montgat pràcticament verge, si més no de blocs de pisos; només s'havia retallat un xic pel davant.

DE QUATRE VAILETS A QUATRE PARETS

Aquesta darrera imatge de les cinquanta triades és la que potser il·lustra millor el boom del ciment que experimentà el Masnou i la majoria de poblacions del nostre país, sobretot les costaneres.

A primer terme, en el que ara és el xamfrà de l'avinguda Joan XXIII (carretera del cementiri o antic camí

d'Alella) amb el carrer Sant Miquel (aleshores vinyes), hi veiem, d'esquena, quatre vailets abillats de catalans, preparats per anar a cantar caramelles el dia de Pasqua.

Davant seu un solar en espera del ciment corresponent. La part de dalt havia estat vinya, i la part que tocava al carrer Buenos Aires havia estat el "camp dels catòlics", un camp de futbol que abans de la guerra pertanyia a la parròquia de Sant Pere (d'aquí el nom), però que en aquells anys servia per a l'esbarjo dels alumnes de l'Acadèmia Montserrat, que matí i tarda hi jugaven. Fora d'aquest horari deuria servir per a jocs de la mainada que ho volgués, ja que era un espai obert.

En una part d'aquest espai, després s'hi instal·laria la que fou la primera bolera de la vila. Tenia diverses pistes, bar, etc. Per a la gent d'aleshores fou una gran novetat. Temps després se n'instal·laria una altra de més espaiosa i luxosa a l'actual carrer de Sant Felip, entre Tomàs Vives i Dr. Josep Agell.

El primer carrer que es veu, com ja hem dit, és el de Buenos Aires, i les cases que es veuen pel darrere són les del carrer de Lluís Millet. Al fons hi veiem la Casa Benèfica (l'Asil) i la parròquia de Sant Pere amb el campanar, que referen després de la guerra 1936/39. Posteriorment el transformaren un xic i li alçaren el temple de dalt de tot.

Parlava a començament d'aquesta explicació del boom del ciment, ja que, si aneu a aquest xamfrà, l'únic que aconseguireu veure són parets i

més parets. La vista *mus* l'han furtada.

I per completar aquestes històries, sis imatges d'actes públics, que afegim a aquest recull. Són aquestes:

DE CARA A L'ESGLÉSIA

Una imatge d'aquell temps, on molts, moltíssims vilatans acudien a l'acte que fos (no tots, és clar). Com he dit a l'encapçalament, pocs divertiments hi havia, i la gent hi responia, encara que fossin actes que els anessin poc. Tampoc era cas de no anar-hi i fer-se veure, en aquest cas, a l'inrevés. També podia ser el cas que pel fet d'haver anar a missa aquell dia, els arpleguessin a la sortida, i qui era el *maco* que no es quedava?

La fotografia és d'un 27 de enero (dia que, deien, ens havien alliberat), dels anys cinquanta, a la sortida de missa, al moment de fer l'*arenga* que feia alguna autoritat assistent, prèvia a l'*ofrena a los caídos por Dios y por España*.

S'hi veu una gran munió de masnovins; però si observeu bé, al fons i centre, hi ha dos homes amb barret clar i lleugerament inclinat cap a endavant, que duen gavardina amb el coll aixecat, evidentment no són de la vila; deurien ser els de la policia secreta que acudien als actes per vetllar que ningú sortís de mare. No s'entén per què els deien de la secreta, si es veien d'una hora lluny.

CARA AL SOL

És el mateix dia, el mateix acte i el mateix cerimonial que a l'anterior imatge, tot i que podria tractar-se d'un any diferent, però igualment dels anys cinquanta.

Si a l'anterior els estaven fent la *arenja* de rigor, d'aquí que estiguessin tots atents i seriosos, a la present és al precís instant d'entonar l'himne falangista.

Es feia a la creu que hi havia a la façana de l'església amb els noms dels qui havien mort a la guerra del 1936/39 (només els del bàndol franquista), on les autoritats polítiques i de la *falange* feien l'ofrena de corones de llorer i després cantaven l'himne de la falange, el *Cara al Sol*, amb el braç enlaire, a l'estil dels règims feixistes europeus, tal com veiem a la imatge.

A mà esquerra es pot veure la creu esmentada amb els noms dels morts del bàndol *nacional*. Aquesta creu fou retirada després de la mort del *Generalísimo*, en temps de la transició.

DIUMENGE DE RAMS

Com deia a l'encapçalament, poques coses hi havia per distreure's. Aleshores pràcticament ningú no tenia cotxe, ni molt menys segona residència, i anar a fer el turista encara no s'estilava.

La present és a la plaça de l'església

(aleshores *Plaza de los Caídos*), el Diumenge de Rams, per a la benedicció de palmes i palmons. Curiosament, aquest acte de caire religiós, que representa l'entrada de Jesús a Jerusalem, ara, en ple segle XXI, segueix tenint requesta tot i que la majoria que hi acut no són practicants ni creients, però es veu que només en volen veure la part festiva (vestits, joia primaveral i regals, això sobretot), ja que pel s'ha dit, ara, a més de les llaçades, que acostumen a ser amb els colors de Catalunya i del Barça, s'hi pengen *xuxes* i *joguines*). Abans les llaçades havien de ser només d'un color, i el màxim que s'hi penjava era algun rosari de sucre. Cap al final de la dictadura, alguns ja s'atreïren a posar-hi els colors de la nostra bandera.

Les escales de l'església són les que es feren després de la guerra, a la primera restauració del temple; després les canviarien a les actuals (menys la rampa).

MEDALLES I ACATAMENT

Aquesta imatge correspon a una processó de Corpus, a la sortida de la parròquia, al moment d'iniciar-se; hi veiem les autoritats, en aquest cas un general (potser el *Capitán General de la IV Región*)

carregat de medalles. Duia la bandera del municipi, i els qui porten els cordons eren de l'ajuntament.

Després hi veiem el tàlem sota el qual anava la Custòdia, i també veiem la bandera de la parròquia amb els qui duïen els cordons.

La segona part del títol d'aquesta imatge, acatament, ve donat per la genuflectió que havien de fer les dones al pas de la custòdia. Observeu que les més joves s'agenollaven, i les de més edat, que ja no podien, en feien un intent. De totes formes, tant per a unes com per a les altres una posició força incòmoda i dolorosa tenint en compte que estaven al carrer i hi podia haver sorra.

AGUANTANT ELS CORDONS

Més del mateix, aguantar i cordons, però en aquest cas és per comentar altres aspectes de la processó i els seus guarniments. En aquesta, com en l'anterior, les persones que hi veiem també són força conegudes.

La processó passava per diferents carrers de la vila, inclòs el Camí Ral, tal com veiem.

A més de les autoritats i la custòdia sota el tàlem, sostinguda habitualment pel rector o altres capellans de la vila, els qui portaven les vares que aguanten el tàlem també eren homes coneguts del poble.

Després també hi anava una banda militar, la de la policia *nacional* (els grisos), altres banderes de gremis i entitats i, a banda i banda, fileres d'homes. A la present, però, podem observar un fet un xic insòlit, els homes que van arran de carretera, a l'esquerra de la imatge, seria lògic que miressin cap al mig, com fan els altres, però no, no sabem què deuria passar per la carretera que els distraués.

Les cases, com veiem en algun balcó, posaven banderes o domassos a finestres i balcons. Ja que la nostra bandera era proscria, ja podeu imaginar quina

posaven. Els qui posaven domassos era segurament per no haver de posar la bandera de l'estat, que no s'esqueia amb els seus sentiments.

PECULIARIDADES REGIONALES

Amb aquest pompós nom eren conegudes en aquells anys de dictadura els balls tradicionals catalans.

A la imatge, veiem una d'aquestes danses, la que es ballava en parelles i aguantant unes cintes que anaven subjectes a un pal central.

Les parelles anaven amb vestits tradicionals catalans. I el lloc on les veiem era l'envelat que es muntava al pati del Casino per a la Festa Major de Sant Pere.

Observeu (els joves) que el terra era de fusta, parquet; i les parets les formava una mena de decorat, fet amb boniques robes estampades, que volia donar l'aparença d'uns finestrals i cortinatges. El sostre, també de roba, feia la impres-

sió del d'un saló. Tenia llums, làmpades, de vidre amb profusió de bombetes.

Tot l'entorn de l'envelat era envoltat d'unes grans lones, que protegien els decorats interiors de les inclemències del temps. Aquests envelats de lones, sembla ser que començaren sent fets amb les veles dels vaixells, i després s'anaren transformant i millorant, fins esdevenir els salons que els més grans han conegut.

ELS RELLOTGES DE SOL PARLEN (XVI)

Per Esteve Pujol i Pons

Bons amics continuen enviant-me inscripcions de rellotges de sol escampats arreu del país. Un agraïment ben sincer a tots. Gràcies a ells puc fer-vos arribar aquests petits compendis de saviesa popular. Alguna de les llegendes ja ha aparegut en d'altres reculls, però... és que és molt bonica!:

NO BADIS / I VÉS PER FEINA

Can Gil c/ Sant Cebrià 5 Tiana

QUAN EL SOL EM TOCARÀ / SABRÀS L'HORA QUE SERÀ

Can Masdeu Riera d'en Font Tiana

LA LLUM ENS GUIA

Ca l'Andreu Ctra. d'Argentona Òrrius

A LA ROCA EL SOL HI TOCA / I A STA. AGNÈS ENCARA MÉS

C/ Llevant/Pau Casals Santa Agnès de Malanyanes (la Roca del Vallès)

EL TEMPS PASSA APROFITA'L BÉ

C/ l'Alzina l'Ermita Santa Agnès de Malanyanes (la Roca del Vallès)

NOMÉS COMPTO HORES SERENES

Can Serra Avda. Gaudí, 43 Santa Agnès de Malanyanes (la Roca del Vallès)

EL SOL ÉS VIDA / I A BEN MENJAR CONVIDA

Can Romà Ctra B-500 km 4 Tiana

QUAN EL SOL RIU D'ALEGRIA / JO DIC LES HORES DEL DIA

C/ Rocada 12 Seva

SÓC UN RELLOTGE DE SOL / PER A SERVIR A QUAALSEVOL

c/ Barcelona, 42 Argentona

FESTINA LENTE (Vés de pressa len-

tament)

C/ del Carme Vilassar de Dalt

PER A L'AMISTAT TOTA HORA ÉS BONA

c/ Sant Andreu 7 Òrrius

OMNIA TEMPUS HABENT (tot té el seu temps)

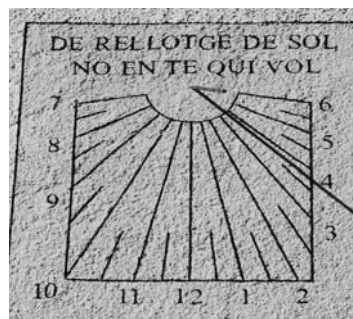
Ctra. d'Argentona 1 Òrrius

ORA ET LABORA (prega i treballa)

Ca l'Uriach, façana de ponent Teià

FE I CONFIANÇA

Ca l'Uriach, façana de llevant Teià

Núm. 300 via internet

Per Joan Muray

Aquest butlletí va començar la seva singladura pel gener del 1987 amb el número 0.

Des d'aleshores, tot i no haver passat més de vint-i-cinc anys, el fet d'escriure a la revista ha canviat molt. En primer lloc, i després d'escollir el tema i, si calia, fer-ne la investigació corresponent, se'n feia un esborrany, que, un cop acabat, repensàvem i rectificàvem tants cops com fes falta, tants, a voltes, que et podies fer un embull amb les noves aportacions sobre el ja escrit, als marges, en notes a part, etc.

Després venia picar-ho a màquina d'escriure. El text resultant s'enviava al corrector, el qual, un cop netejat i polit, et retornava i s'havia de picar de nou per enviar a l'editor. Aquest, llavors, havia de fer la seva feina.

Més endavant, en popularitzar-se l'ordinador, els més atrevits ens hi ficàrem; tot i amb això, n'hi havia encara molts dels qui hi escrivien, que seguien fent-ho a màquina.

L'ordinador va portar l'avenç de rectificar-ho tants cops com fos necessari i, un cop net, passar-ho al disquet, i així el corrector ja corregia sobre ell i l'enviava a l'editor. Un notable avenç. Una altra novetat fou l'aparició del "llapis de memòria", aquell petit estri que recull a la seva minúscula petitesa tot el que hi introdueixes. És el fill petit del disquet.

I és clar, el "correu electrònic" fou un fabulós avenç, que va permetre enviar la feina al corrector, aquest la corregia

i l'enviava a l'editor. Nous avantatges i guanys de temps.

Com veieu, en aquests 300 números hem passat del *boli* al correu electrònic. Quants canvis en pocs anys!

He deixat per al final la incorporació d'un nou avenç a causa de l'ordinador, la xarxa d'Internet. Aquesta mena d'enciclopèdia gegantina ens ha permès fer consultes arreu del món, molts secrets han deixat de ser-ho. La curiositat innata de l'ésser humà es veu satisfeta.

Només en el que portem d'any, i via internet, hem pogut gaudir de sorpreses, noves aportacions a la història masnovina i descobriments de descendents i parentius que, si no haguessin estat per aquest mitjà, haurien quedat en un pou negre i profund al qual no hauríem accedit pas pels mitjans a l'abast fins abans d'aquesta important eina de recerca.

Us n'explicaré quatre casos, tots ells prou interessants com per fer-ne esment. Són aquests:

"novetats sobre la descendència del pirata i negrer" (1)

Un dia Joan Maristany i Buscà (de cal Soberano), navegant per la xarxa, va trobar un Maristany, de Rosario, Argentina, que estava fent recerca dels seus orígens.

M'ho va dir; i furgant vam saber del seu nom, Juan Pablo Maristany. També dels seus avantpassats, un d'ells quals és el fill del capità Joan Maristany i Galceran "Tara", el pirata i negrer que va assolir l'illa de Rapa Nui (Pasqua).

Amb el nou material i la documentació que ja teníem, hem pogut saber que en aquells cinquanta anys en què se'n perdia el rastre, s'havia instal·lat a Rosario amb la seva muller, on li van néixer els tres fills. A la mateixa ciutat seguien vivint i es casarien i tindrien descendència fins als nostres dies.

El curiós del cas és que el Maristany "Tara" de Rosario i el Maristany "Soberano" del Masnou ara s'escri-

uen.

Enguany, el 23 de desembre, s'escauen els 150 ANYS d'aquell fatídic fet, una data per pensar-hi i fer algun pas. Pas que no es farà, malgrat els intents d'aquest autor. Encara vivim en una societat farisaica, i la butrícia s'amaga sota la catifa.

"descendents de Victorià Pagès... via Guayaquil" (2)

Una altra novetat que ens han dut les noves formes de comunicació ha estat la retrobada amb altres descendents de capitans masnovins, aquesta però, dolça.

La Casa Benèfica m'havia encarregat un estudi sobre els seus presidents. Vaig fer-lo i, en trobar-me que n'hi havia uns quants de qui no teníem cap imatge, vaig posar un anunci en aquest butlletí demanant imatges.

La primera resposta sobre un dels qui faltaven, el capità Victorià Pagès, va venir d'aquí mateix, ens la va portar una besnéta seva, la Glòria Humet i Villà.

Després la Casa Benèfica va rebre un correu amb altres imatges del mateix president. Venien de Guayaquil, Equador, i les enviava un altre besné, Santiago Pagès i López, el qual havia vist la crida via Internet. Amb les noves tecnologies, podem arribar lluny i descobrir el que amb cent anys no s'havia pogut fer.

"una descendent de Victorià Pagès troba nous cosins" (3)

I no sols hem retrobat descendents de masnovins a les Amèriques, sinó que, per mitjà d'aquests, altres persones que han accedit a la xarxa han descobert nous parents.

És el cas de la una senyora que, en llegir pel mateix mitjà tot el referent al capità Pagès, ens va enviar un correu volent saber-ne més, ja que ella també és besnéta d'aquest capità i desconeixia que tenia cosins a Guayaquil.

Li vam fer arribar l'adreça electrònica d'aquests i suposo que ja s'hi deurà haver posat en contacte. Com veieu, aquests nous mitjans ho acosten tot i ens fan donar d'allò que es deia que el món és un mocador.

“curs de gaita”... amb alumnes llunyans (4)

I com a últim cas, per ara, tenim el d'uns quants alumnes d'un Curs de Gaita, curs que ens fa el professor Punsola i que venim celebrant d'un temps ençà, el qual ha portat fins al Masnou, i al nostre centre social, uns quants alumnes vinguts de diferents indrets, i no propers.

Tot i que també n'hi ha hagut algun del mateix Masnou, és curiós de veure que té un atractiu tan potent com per fer venir-hi gent d'indrets llunyans.

El primer forà, tot i que amb arrels masnovines, fou l'Enric, que ve de Sant Celoni (Vallès Oriental). Després, i ja ens va semblar el sùm-

mum, fou Eduardo, que ve expressament cada quinze dies des del seu lloc de residència, Màlaga (Andalusia).

I a més, tot i que sembla que resideixen aquí, però que s'assabentaren del curs per mitjà d'Internet, tenim tres alumnes de procedència forana: en Juanjo, de la Pobla de Lillet (Berguedà), en Fidel, que va venir de l'Argentina, i en Zhou, procedent de Quindao, Xina.

Com veieu, tot un ventall de procedències. El poder de la informàtica.

NOTES

1- Se n'ha parlat als números: 59, 60, 154 i 184, així com al llibre "Pirata i negrer", de Joan Muray. Katelani 2000, S.L. Vilassar de Mar 2009.

2- Va sortir al butlletí 295, febrer 2012.

3- Fou per correspondència interna.

4- Curs al nostre local social el dijous

Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Per Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com)

Ara

A l'elapé *Pas a pas* Manu Guix, a la seva cançó *Ara*, ens diu: «Quan surti el sol estaré alerta / Vull que em trobi preparat / Em desfaré de vells complexos []». El sol el tindrem claríssimament el juliol i agost, els vells complexos poden marxar si hi posem voluntat i unes sessions de **teatre**. Anem-hi, tot pensant que enguany el Grec se celebra només durant el juliol.

Justament al Grec, el nostre Festival d'Estiu de Barcelona d'enguany, podrem gaudir de propostes escèniques dels nostres joves dramaturgs, com ara *El principi d'Arquimedes* (autor: **Josep Maria Miró**; **Sala Beckett**, del dia 3 al 29), com ara *Udol* (artesana: **Marilia Samper**, traduïda al català per Marc Artigau, amb direcció de Joan M. Segura; Teatre Lliure-Espai Lliure, 3 i 4 de juliol), o bé *Pallarina, poeta i puta*, una proposta gamberra i punyent dirigida per **Magda Puyo** (La Seca-Espai Brossa, del 4 al 29). L'autora **masnovina Victoria Szpunberg** també hi és present enguany a través de la seva peça *Boys don't cry* (Teatre Lliure-Espai Lliure, del 26 al 29). Finalment, també podrem delectar-nos amb clàssics revisitats (**Calixto Bieito** ens ofereix la cantata experimental *El gran teatro del mundo* de Calderón de la Barca amb composicions musicals de **Carles Santos!**) i altres propostes (internacionals o no) ben saboroses.

A diferència de les entrades del Grec –que pica–, preu zero. Al **Stripart 2012**, que ofereix art sonor, exposicions, videoart, etc. (XVII Mostra d'Art Jove Horta-Guinardó, Centre Cívic Guinardó, Ronda Guinardó 113). Hi té lloc per exemple, el dilluns 9 de juliol, a les 20, una “tarda

d'escèniques”, amb accés gratuït (www.stripart.cat).

Saltem. Ara al Museu Marítim de Barcelona. *88 infinits*, amb **Arnau Vilardebò**, es podrà veure cada divendres de juliol al Planetari Sphera, els dies 6, 13, 20, 27, a les 20.

Un bon divertiment, solvent, *La casa sota la sorra*, d'**Egos Teatre**, es representa al **Teatre Borràs** (Plaça d'Urquinaona, 9) des del 28 de juny. Ens traurà la calor, de ben segur, tal i com pot fer el *Mikado* (de la Sala Ca-baïnes) que es programa dins la Festa Major (Les Santes, www.lessan-tes.cat) al Teatre Monumental de Mataró (dia 22 de juliol, 19 h) o *L'any que ve serà millor*, també a la capital maresmenca (dia 29 de juliol, 22 h) i al mateix espai escènic.

Més teràpia i refrescs: l'*Especial Reugenio*, que podrem recuperar cada dilluns a Luz de Gas, o l'espectacle (potent) *Radiografies*, d'Albert Herranz, que articula el Ver-sus Teatre, del 5 al 22 de juliol.

Benvolguts compatriotes del temps del caos: fins a la temporada escènica vinent, pel setembre.

EL REI ENRIC VIII, UNA PERSONALITAT CONTROVERTIDA

Per Josep Condeminas

A l'estiu del 2010, TV1 va emetre la primera part d'una sèrie sobre la vida del rei anglès Enric VIII, *Els Tudor*, i que començava a la seva joventut i acabava amb la mort d'Anna Bolena; i l'estiu passat se'n va emetre la segona part, que acabava definitivament amb la mort del rei. La sèrie ha tingut un gran èxit i crec que ha estat força fidedigna amb la història, encara que una de les llicències que s'han permès els productors ha estat amb la figura del rei, que gairebé al llarg de tota la sèrie apareix com un jove atlètic, ben plantat i sexi, per dir-ho de manera moderna, suposo per atreure el públic femení i donar-li un aire de modernitat quan, en realitat, i a jutjar pel retrat que li va fer el pintor Hans Holbein, era obès, de rostre vanitós i libidinos, tot i que el pintor deuria fer tot el possible perquè sortís afavorit.

Els historiadors el descriuen com un home intel·ligent i culte, instruït en teologia i literatura cavalleresca. Gran esportista a la seva joventut i amant de l'art en totes les seves formes, ja que componia poemes i música a més de tocar el llaüt amb molta soltesa.

Amb els anys, però, és va tornar més autoritari i tirànic, encara que mai no va perdre l'estima i fidelitat dels seus súbdits. Tot i així, els historiadors anglesos no es posen d'acord a l'hora de jutjar aquest rei, perquè, tot i les seves sagnants disbauxes, se li atribueixen l'organització de la flota, la construcció d'arsenals i una escola de pilots, així com la pacificació d'Irlanda i l'annexió del país de Gal·les. En la seva *Història d'Anglaterra* el prestigiós escriptor francès André Maurois opina, que tot i els seus èxits, aquests no poden justificar els patíbuls de la Torre de Londres ni les fogueres de Smithfield. La veritat és que el seu regnat va acabar amb un bany de sang, fent assassinar tant catòlics com protestants. Dues de les seves esposes també van perdre la vida sota el tall de la destrall del botxí, així com el canceller Thomas More i l'arquebisbe Fisher, aquests dos

últims per oposar-se al divorci del rei i, per tant, evitar un cisma amb l'església catòlica. Són significatives les últimes paraules que Thomas More va dirigir als assistents a la seva execució, *que moria com a fidel servidor del rei, però, abans de tot, de Déu*. Després de la mort del rei, el duc de Somerset, oncle de l'únic fill baró del sobirà, exercí de regent durant la minoria d'edat del noi. Quan Somerset va ser decapitat, el seu petit nebot, tan piadós com insensible, va anotar en el seu diari *Avui, entre les vuit i les nou del matí, li han tallat el cap al duc de Somerset. Ambició, vanitat... va voler ser l'amo*. Criatura...

Als afores de la petita i pintoresca ciutat anglesa de Midhurst hi ha les imponents ruïnes de *Cowdray House*, que fou propietat de Sir Anthony Browne, conseller del rei, que junt amb Thomas Cromwell van aconsellar que, per raons d'estat, es casés amb la

princesa alemanya Anne de Cleves. La veritat és que el pintor Holbein va fer un retrat excessivament afavorit de la princesa i que, junt amb els elogis dels dos consellers, van fer que el rei s'il·lusionés amb posseir una dona tan formosa. L'encontre fou un vertader desastre, ja que la realitat va demostrar que la princesa era obesa, gens afavorida físicament i sols parlava alemany. En el llibre també evidencià un total desconeixement del sexe. El rei finalment la va repudiar, però al pobre Cromwell li va costar el cap. Sir Anthony Browne va salvar el seu miraculosament. Mai no va saber per quines raons el rei havia respectat la seva vida, potser perquè li tenia un cert afecte... o per haver estat convidat en tres ocasions a *Cowdray House*... Què es pot esperar d'una persona tan imprevisible...

Font consultades: *Història d'Anglaterra* d'André Maurois i *Cowdray Chronicles*

Arran de sòl

Per Pledebuit

Estic tip de dir-vos que no us entenc, als bípedes, i de tant en tant, quan, anant pel carrer veig certes coses que em xoquen o bé quan algun dels vostres m'ho fa avinent, en faig un recull i us ho etzibo.

L'altre dia, a la carretera al seu pas per la vila, hi havia un cotxe vermell, d'aquells esportius, luxós, d'aquells que abans se'n deien despectivament un *passeja-vagarros*.

Doncs bé, a dins hi havia el qui el conduïa, però estava parat arran de vorera, com si esperés algú. Ell, impassible. Podeu imaginar-vos el sarau que es va organitzar. Els qui venien pel mateix carril havien d'afliuixar i, si no podien avançar, quedaven parats darrere seu, sense poder sortir, ja que els qui venien de més lluny no els deixaven. Tocs de botzina, senyals amb els dits, etc. I ell com si sentís ploure. Quina *patxorra*!

Seguim entre carretera i vorera. Un cotxe ha d'entrar en un carrer. Té el semàfor verd i per tant ho pot fer. Però s'ha de quedar amb el cul (del cotxe) mig a la carretera, ja que algun vianant està passant pel pas zebra amb semàfor, i ho fa amb una calma que exaspera. També el té verd i, per tant, dret, però no pensa que els qui estan a la carretera se la juguen i poden causar un accident. Passa amb tota la *patxorra*. M'agradaria saber si poguéssim girar el fet i el que va a peu anés dins el cotxe i viceversa!

Deixem els motoritzats i anem tots a peu. Pel Camí Ral va un grup de persones, xerrant entre elles, i al pobre que va en direcció contrària no li deixen ni un bri de pas. Ni el veuen, com si no existís.

Pel mateix indret, gent que va per la seva dreta (pocs), altres van per la seva esquerra o pel mig. Aleshores, el qui va correcte, que és anar per la dreta, com a les carreteres i carrers de doble direcció, què ha de fer? Doncs o topar o parar-se i badar fins que l'altre s'aparti, o què?

Un cas a part és el dels qui, en entrar en un local on tenen la porta tancada, la deixen oberta. És igual que hi hagi calefacció o refrigeració!

Aquests mateixos, a més, tenen, com es diu avui dia, un valor (defecte) afegit, que no acostumen a dir ni ase ni bèstia en entrar a aquest local. Normalment, en sortir-ne tampoc no diuen res i es deixen de nou la porta badada.

També hi ha els qui, si estan en un local on hi ha lavabos, quan els han d'usar, en sortir-ne, deixen el W.C. ple de paper i sense tirar l'aigua; els llums encesos, tot i haver-los trobat apagats; i alguns fins i tot les aixetes rajant (deuen pensar, si és que ho fan, que són de parada automàtica). Com veieu, deveu pensar que sóc un gueto rondinaire (tot i ser gos). Molts estudis i poca educació.

Apa bup, bup.

La cuina de l'Antònia

El Cullerot

Piruletes vegetals

Mini Magdalenes d'Olives
negres i Anxoves

Ingredients Piruletes (per a 4 persones - 16-20 unit.)

4 llesques de pa multicereals sense crosta. 1 pebrot vermell rostit. 1/2 c/s pebre dolç. 1 carbassó, rentat, sense pelar, tallat fi al llarg. Sal

Preparació:

Saleu lleugerament el carbassó i poseu-lo en un colador perquè deixi anar l'aigua. Eixugueu-lo amb paper de cuina i talleu-lo a làmines molt fines.

Tritureu el pebrot amb el pebre vermell. Saleu-ho al gust. Amb l'ajuda del corró, aplaneu cada llesca de pa.

Repartiu la crema de pebrot i deixeu un marge al pa (ja que, si no, en enrotllar-se sortirà). Cobriu-ho amb el carbassó i enrotlleu. Tanqueu-ho amb film i deixeu-ho reposar a la nevera unes hores (si hi ha pressa, amb dues hores n'hi ha prou).

Ingredients Mini Magdalenes: 300g de farina.

18g de llevat Royal. 260g de mantega fosa.

6 ous. 160g de sucre. 100g de pasta d'olives d'Aragó. 20g anxoves a daus de 3 mm

Preparació:

Emulsioneu els ous amb el sucre. Afegiu-hi la farina i el llevat al preparat d'ous i finalment afegiu-hi la mantega; emulsioneu-ho enèrgicament; reserveu-ho 20 minuts .

Poseu la massa dins motlles de paper petits, col·loqueu els trossets d'anxoves sobre la barreja i coeu-ho al forn a 180-190° C uns sis minuts .

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Badalona, Canonge Baranera, 75 · 93 384 43 51
Igualada, Rambla Nova, 29 · 93 804 22 25

www.elcullerot.cat

elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT

Per Carles Maristany

MISERICÒRDIA

Una de les accepcions és: *Element que sobresurt en la part inferior dels seients del cor d'una església i permet de repenjar-s'hi o seure-hi fent l'efecte d'estar dret.*

L'altre dia vaig quedar ben sorprès en llegir a *La Vanguardia* que algunes companyies de transport aeri volen abaratar el preu del bitllet dels passatgers fent un canvi en el disseny dels seients actuals de cabina, no per millorar la comoditat de l'usuari, com

seria d'esperar, sinó per poder augmentar el nombre de gent transportada en el vol i fer-lo més rendible.

Gairebé tal com es fa amb el transport de bestiar per carretera, però això sí, sense trepitjar-nos els uns als altres i amb el concebut gràcil somriure de l'assistenta de torn... i amb aquell preceptiu "Bienvenido a bordo" a l'entrada, que esvaeix qualsevol dubte que pugui sorgir volant entre núvols.

D'aquesta faisó, l'espai entre els seients quedarà tan reduït que, si fins ara ja era prou difícil desplegar un diari, amb el nou projecta presentat tan sols podràs emprar un d'aquells llibres de butxaca o diccionaris Lilibut. El nou seient serà en principi solament per a vols d'escassa durada. Sembla un selleró de bicicleta (no de cursa) de les còmodes de passeig.

Va semblar-me tan incòmode que vaig relacionar-ho amb els setials destinats als canonges de la Catedral de Barcelona (segles XIV-XV perquè de jovenet ja em van cridar l'atenció durant una visita feta a la Seu.

El cervell fa que les impressions rebudes es modifiquen amb el pas del temps transcorregut i que la percepció augmenti o disminueixi. Per assegurar-me'n vaig fer-hi una visita i molt amablement la cuidadora va il·luminar el recinte del cor i vaig poder accedir a dins per fer-ne la foto que acompanyo. Tanmateix els seients Misericòrdia continuen tan petits, tan incòmodes com cinc segles enrere.

Pobres canonges, pobres passatgers, tots fan mèrits per pujar al cel. Els darrers, impulsats per potents motors a reacció, ho fan de manera ràpida. Els primers amb càntics gregorians resen dos cops, de manera suau, harmoniosa, pausada, eleven la ment i l'esperit malgrat el seient. LAUS DEO!

Parlem de llibres

Per Pere Martí i Bertran

Castells i moixiganga

L'Associació Helena Jubany ha publicat el 4t premi (2011) del mateix nom, substituït en record de la bibliotecària, periodista i escriptora, Helena Jubany (Mataró, 1974-Sabadell, 2001), que va morir assassinada en plena joventut. L'ha guanyat la Marina Guardiola (Mataró, 1981), amb el conte *Amunt* (1), que té per protagonista un nan, en Moisès Colomer i Prujans, baró d'Alfac Major, "petit i baixet com un garric bonsai" (p. 6), que tip de sentir-se sol i menystingut, vol deixar de ser nan, o si més no de sentir-se'n. Sobretot en sent la necessitat quan visita els seus vuit cosins d'Algemesí, tots nans com ell, i veu com són de

ben considerats pel fet de ser uns grans moixigangers. En Moisès amb l'ajuda dels cosins, que el visiten a Valls, d'on és fill i viu, ho intenta tot per alliberar-se de la seva desgràcia, com ell considera: unes xanques, unes esparidenyes especials, i un giny que

a la nit li ha d'estirar les extremitats inferiors fins a fer-lo créixer uns quants centímetres. Però la realitat és dura i tot són fracassos i desenganys. La casualitat, tan present a la narrativa popular, fa que per recuperar unes peces del giny els vuit nans, ajudats per en Moisès, muntin una torre de moixiganga que en realitat esdevé una torre humana, un castell; i que la vegi un veí que en queda tan meravellat que ho diu a l'alcalde de Valls, que "acompanyat d'una extensa munió de vallencs, es presenta de bon matí a casa del baró"... (p. 24)

A partir d'aquí l'acció es precipita, i els nou nans tornen a fer el castell, al crit de "Som xiquets però volem alt!". I ho fan amb tant d'èxit que "aquella va ser la primera vegada que el baró d'Alfac Major va sentir-se alt. Grandiós." (p. 25). I no va pas ser l'última, perquè cada any per Sant Joan els cosins van

torнар a Valls i van repetir la proesa. No cal dir que aviat els van sortir imitadors i, doncs, ja tenim l'origen dels castells i del nom que a tot l'Alt Camp reben els castellers.

Aquesta història, aparentment tan senzilla, esdevé una petita joia literària pel fet que l'autora hi ha cuidat tots els detalls: una llengua d'allò més rica, uns registres variats i apropiats a cada personatge, un bon equilibri entre humor i

drama, uns recursos literaris lligats a la tradició oral i popular, en la qual s'insereix, com ens demostra un narrador en primera persona, anònim com també és habitual en aquesta tradició, que comença com comencen tants i tants contes de la vora del foc: "La història que us vull explicar us costarà de creure, n'estic segur. Però és tan sorprenent que val al pena intentar-ho." (p. 5). Un conte que agradarà a petits i

grans i molt apte per a ser explicat, com ens demostra la lectura que en fa en Joan Pera en el cd que acompanya el llibre. Un bon homenatge a la malaguanyada Helena Jubany, l'assassinat de la qual encara no ha estat resolt.

(1) Marina Guardiola i Bufi. *Amunt!* Editorial Tantàgora, Badalona, 2012. Il·lustracions de Xevi Ribas. 28 pàgines.

GENT DEL MASNOU

Informa

Exposicions

Fins al 27/7

"El poder de les formes", de Joan Condal

ADREÇA DE CORREU ELECTRÒNIC

Agraïrem a tots els socis que disposen de correu electrònic que, si ho consideren oportú, ens ho facin saber mitjançant la tramesa d'un correu per tal de poder remetre'ls recordatoris d'activitats i altres informacions puntuals.

L'ENDEVINALLA per V.D.R.
No sóc home ni sóc dona,
ni m'agrada el vi tampoc,
i, si erro alguna volta,
diuen que m'he tornat boig.

Resposta: el leïjoide

CAMPANYA DONACIÓ DE SANG

Diumenge 15 de juliol, de 10 a 14.

A Gent del Masnou. Al costat del cinema La Calàndria

TWITTER DE GDM

A part de poder seguir la vida i activitats de la nostra associació des de la pàgina web www.gentdelmasnou.cat, des d'aquest mes també podeu seguir-nos a través del Twitter de GdM.

Concert

XII MARATÓ DE VEUS LÍRIQUES

Diumenge 15 de juliol a les 19 a Gent del Masnou

Duos i Àries d'òpera i sarsula.

Direcció musical: **Montserrat Aparici**

Piano: **Carles Puig**

Entrada gratuïta

La punta de la llengua (37)

Per Esteve Pujol i Pons

Tenim paraules que tenen sentit diferent, i ben diferent, si pertanyen al gènere masculí o al gènere femení. Posem-ne alguns exemples, no solament per saber-ho sinó per fer-ne un ús correcte:

EL CANAL: un riu artificial, un pas d'aigua... *El canal d'Urgell. El canal de Panamà.*

LA CANAL: un conducte per recollir l'aigua de la teulada... *Amb la pluja s'han rebenat les canals.*

EL CLAU: tija de metall punxeguda i amb una cabota... *Clavar un clau a la paret.*

LA CLAU: peça de metall que introduïm en un pany per tancar-lo o obrir-lo... *La clau de la porta de casa.*

EL CÒLERA: malaltia infecciosa greu... *El còlera va matar molta gent.*

LA CÒLERA: irritació violenta, ira... *Cal que la còlera no ens venci.*

UN EDITORIAL: article de fons d'un periòdic... *Quin editorial més interessant la de l'ARA d'avui.*

UNA EDITORIAL: una empresa fabricant de llibres... *A Catalunya hi ha moltes editorials i molt bones.*

EL FI: l'objectiu, la finalitat... *El fi de la feina és guanyar-se la vida.*

LA FI: el final, l'acabament... *La fi del món. La festa de la fi de curs.*

EL GUIA: persona que condueix, que dirigeix, que orienta... *El guia d'aquell museu era simpàtic.*

LA GUIA: document o mapa que orienta en itineraris, carers... *Vam comprar la guia del romànic català.*

EL LLUM: aparell per il·luminar... *Un llum elèctric. Oli en un llum. Un llum de peu.*

LA LLUM: claror, fenomen lluminós... *S'hi veia una llum groga intensa. Van veure una gran llum.*

EL PART: engendrament, acció de parir... *La llevadora ajudava en el part.*

LA PART: tros, divisió d'una cosa, porció... *La teva part era més grossa que la seva. En van fer moltes parts.*

Flam del Canigó, Festa de Sant Joan i Correfocs 2012

Cada any passa el mateix, l'estiu arriba amb pressa, ràpid, innegociable. El juny es tanquen les escoles, el dia s'allarga, les festes s'acosten i sembla que el món s'acabi. Et comença a fer la impressió que no hi ha temps per a tot el que has de fer. Això també passa per Nadal, però el solstici d'estiu és més ple d'activitats, de nervis i esverament. Anem a pams. En el meu cas i com a membre de l'organització de l'arribada de la Flama del Canigó festa de Sant Joan al poble i que han fet l'Ajuntament, Xalupa, Colla de Diables, Al Masnou decidim, el grup de música Lapsus, Geganters i també Protecció Civil, hi he hagut de fer reunions i trobades. Molts temes per solucionar L'equip de so, el bar, els recorreguts, la Flama, el foc, les taules, la música: Què farem? Com ho farem? Qui ho farà? Qui en serà el responsable? A la propera reunió, quines coses han d'estar enllestides? Jo trucaré, tu demanaràs, ell se n'encarregarà, etc, etc. I arriba el dia i tot es posa en funcionament. Tothom sap el que ha de fer, però sempre dubtes si sortirà bé. Al final, si tots hi hem posat el coll i tot ha anat bé, el pagament són les felicitacions de la gent.

La Flama del Canigó ha rutllat de primera. Tot i que fa molts anys que arriba al Masnou, és el primer cop que es porta corrents des de Coll d'Ares, al Pirineu, per atletes de Teià, el Masnou i Alella. L'arribada dels corredors masnovins i

una bona colla de "nanos" portadors d'una gran estelada, des de La Nimfa, ofereixen la Flama al poble. Molta concurrència, l'alcalde i regidors els donen la benvinguda a Ca n'Humet i, després d'una petita cercavila, amb la Flama com a protagonista i els vuit nans de la Colla Geganter, força gent arriba a la l'antiga caserna de la Guàrdia Civil acompanyats pels grallers i timbals, que s'apunten als tabalers dels Diables, que ofereixen al respectable una batucada. La plaça és plena i es llegeix el manifest. Al Masnou Decidim és l'encarregada de fer el protocol d'inauguració d'un solar que fou l'antiga caserna; ara se'n diu Plaça de la Independència; amb estelada i tot! Ja ens envolta la nit i el gran convidat es prepara. Els diables en fan els honors i s'encén el foc, protagonista de la diada. Que es cremin els mals esperits, les enveges i arrogancies de tots plegats; tot crema amb ninot tricòmic inclòs i comença la festa. Les

taules estan parades. Tothom a seure, que es destapin les carmanyoles. Carn, pastes, truites, coques, que corri el cava! Sempre coneixes algú que no coneixies. -Que bona aquesta truita! -Tasta les meves croquetes! I arriba la Coca; si el foc és el rei, la coca és la reina, de pinyons, de fruites

ta, de crema, de tots colors; també ho són els coets, que s'enlairen xisclant i pregonant que aquesta és la nit més curta i el dia més llarg.

El tècnic de so endolla i sonen els primers acords de Hey, Tonight dels Creedence Clearwater Revival i el cantant de Lapsus arrenca la gent a ballar, riure i passar-s'ho bé.

-Quina festa tan maca que ha muntat l'Ajuntament!

A les dues de la matinada, del foc, en queden només les brases, però arriba foc nou, gent jove amb ganes d'escoltar la seva música. Ara ja és una altra història; són els nostres fills; ells entenen la festa d'una altra manera, però continua sent la nit del foc; ara LA NIT és seva. La Plaça de la Independència es converteix per primer cop, que ja feia falta, en un espai per a nois i noies amb ganes de gresca! Per a ells la millor festa!

I així fou la Flama i el Sant Joan organitzat per l'Ajuntament i les associacions ja anomenades, una festassa, a la qual l'any que ve, si tot va bé, tornarem i esperem que tots vosaltres també.

CORREFOCS.

Després de 200 anys d'història del Masnou poc es podien pensar aquells avantpassats nostres que la Festa Major del Masnou començaria al 2012, després del pregó, amb una colla de joves convertits en Diables i que encendrien l'ambient amb

l'olor del sofre, l'espetec dels petards i la llum brillant de les carretilles. Els tabalers de la Colla posaven fons musical al pregó d'investidura dels nous diables i començava així el correfoc juvenil, que aniria per places i carrers des de Can Malet fins a la platja, espantant, ensofrant i divertint els espectadors amants del foc. Els joves diables arribaven al peu del castell de focs i encenien la traca, que donava llum verda a l'espectacle pirotècnic. Un temps meteorològic molt estrany va fer que el núvol de pólvora tapés part de la lluentor de les palmeres, trons i espurnes brillants que donaven entrada a la gran festa del poble.

Dos dies després, el dissabte 30 s'iniciava a les 11 del vespre, sortint de les entranyes del pas del port i sota una cortina de foc i el so profund dels tabalers de l'avem, el Correfoc Gran. De fet crec que els correfocs a la Festa Major del Masnou s'haurien de fer cada dia; ja fa anys que són els protagonistes indiscutibles, són el referent diferencial i característic per Sant Pere. El clima xafogós continuava enganxat

al Masnou i una pressió atmosfèrica molt densa feia que el fum es quedés quiet als carrers on passaven els diables. Això donava un clima infernal i dantesc on els dimonis es bellugaven amb una

frescor absoluta. Es va arribar a la plaça d'Ocata sense veure pràcticament el camí, però allí ens esperaven les dimònies per oferir-nos el ball que es fa a l'infern i que s'acabava amb una escesa de traca de foc. I esvalotats i gens indulgents, tota la tropa d'àngels dolents va continuar cremant i martiritzant. De tant en tant, grups de no passaran tapaven el camí, però a base

de foc i forques els diables es van anar obrint pas fins al seu destí, l'Altell de les Bruixes, on, després de beure, menjar i tirar-se quatre pets, es van esperar a la matinada per

tocar la pera als masnouins, despertar-los i empenyar-los de bon matí. I altre cop cap a les calderes d'en Pere Botero a esperar ben calentets que els en deixin tornar a sortir l'any que ve.

Volem donar les gràcies als comerços i particulars que hi han col·laborat i als diferents departaments de l'Ajuntament i que hi han participat,

MARISA

Perruqueria Mixta VILA

Jaume I, 2 · 93 555 96 52 el Masnou · NO TANQUEM AL MIGDIA

PORTES I AUTOMATISMES

Enric, sl

- Portes de garatge i barris, manuals i automàtiques
- Automatització de tot tipus de portes i persianes
- Receptors i emissores
- Cèl·lules fotoelèctriques
- Detectores magnètics
- Instal·lació, manteniment i reparacions

DEMANEU INFORMACIÓ

P. Buvisa. C/ Indústria 14 • 93 555 93 88 • Teià

www.automatismesenric.com

Les nostres famílies d'avui

Pel Dr. *Aleix Ripol Millet*.
Psicòleg i mediador en famílies
ripolmillet@hotmail.com

Com ho podem fer perquè les nostres famílies i els seus membres siguem tots una mica més feliços i gestionar millor els nostres conflictes... (els fills, la parella, els avis, la llar...)

AJUDEM QUE ELS NOSTRES FILLS I FILLES SIGUIN "SÒLIDS"

Una vegada em va venir a veure una magnífica família de l'Argentina que, fugint del "corralito", s'havien instal·lat a Mataró. Tenien problemes amb els seus dos fills adolescents, un noi i una noia: "Éste no es un buen país para criar hijos; —em deien— en Argentina nuestros hijos estaban metidos en lucha contra la dictadura y estudiaban y trabajaban... desde que estamos aquí sólo se preocupan por tener unas zapatillas Nike..."

Fa poc temps Vargas Llosas deia en un article que el problema més important de la nostra civilització és que, seguint el model nord-americà de consum, ho hem convertit tot en espectacle: només val allò que ven, i ven allò que és fàcil de digerir, de pensar... Tot allò que és *light* (en les coses *light* no hi ha gran cosa a assimilar).

"M'encanta l'esport", diu aquell que passa tot el dia estirat al sofà mirant partits de futbol a la tele. Polítics *light*, menjar *light*, tele *light*, música *light*, espectacles *light*... I, si badem, nens *light*.

Si de veritat volem evitar que el mercat se'n surti en el seu afany de fer-nos consumidors passius i acrítics, els adults hem d'estar atents, hem de "ser-hi" i construir així un model de societat més sòlid i més just. I això segurament passa per fer nois i noies sòlids, reflexius, crítics, constants, perseverants (felicitats *Gent del Masnou!*: 300 exemplars del Butlletí!). Què podem fer per ajudar els nostres fills i filles a créixer sent "sòlids"?

• **Revisem la nostra "solidesa" com a pares i mares:** El que els nostres fills i filles no visquin a casa no ho aprendran fora. Per a nosaltres, són abans les persones (concretes, no en abstracte) que els objectes?; tenim al cap i lluitem per un model de societat just?; sabem distingir entre el que és un "espectacle *light*" i una aportació de coneixements, d'idees, de valors?; som capaços d'elaborar una llista de valors que realment intentem que es visquin a casa?...

• **Donem als nostres fills un status sòlid dins de la família.** Són joves, però són capaços d'entendre i assumir molt més del que sovint ens pensem. La informació els ha d'arribar garantint que el missatge, no sols sigui ben emès, sinó ben comprès per ells. Arrisquem-nos a anar una mica més enllà del que "ens diuen" que hem de compartir amb els fills.

• **Analitzem, críquem, lloem (en veu alta!) els missatges que els mitjans de comunicació ens passen.** "Com s'atreixeixen a dir que... quan sabem que...", "Sí home, l'estrella ets tu, però sols si pagues"... "Aquest home ha demostrat que és honorat perquè...", "Les dones així no existeixen, encara que comprin..."

• **Valorem en els nostres fills els signes externs de la solidesa.** "M'encanta que siguis puntual ja que mostres respecte pels teus acompanyants", "T'ha costat, *tio*, però amb esforç i constància ho has aconseguit: et felicito", "Crec que has fet una bona anàlisi de la situació..."

• **Reforcem les seves iniciatives positives i sòlides.** "No deies que mai no faries...?, que sempre faries?", "M'ha agradat que hagi pensat en... sense que ningú t'hagi avisat..." Les vostres idees, pensaments, crítiques i aportacions seran benvinguts i incorporats en el proper article d'aquestes taules rodones via Internet.

El mocador de la geganta

L'any passat els Gegants del Masnou (en Pere Drapaire i l'Eulàlia Tallacolls) van estrenar vestits nous i joies noves, però hi faltava la cirereta per acabar el 'pastís'. En la Festa Major d'enguany, la geganta Eulàlia ha estrenat mocador. L'esmentat mocador és de punta de coixí i ha estat teixit per Secundina Pedret i Bel, alumna veterana del taller de puntaires de Can Basomba. Esperem que la geganta el llueixi amb la mateixa estima i il·lusió amb què s'ha teixit.

El Masnou, juny de 2012

API

Finques Puig sl

Compravenda - Administració - ASS. jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
Tels. 93 555 10 60 / 17 61 · Fax 93 555 28 90
www.fiquespuig.net · info@fiquespuig.net

FINQUES MESLLOC
LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

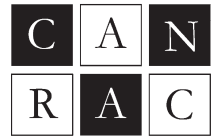
www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

www.canrac.com

botiga virtual

Per a les teves vacances tot el que vulguis envasat al buit

Del 6 al 26 d'agost Vacances

Mestres Villà, 101 · 93 555 16 64 el Masnou

ASSESSORIA IGLESIAS

- FISCAL • LABORAL
- COMPTABLE • ASSEGUANCES
- GESTIÓ IMMOBILIÀRIA
- GESTIONS DE TRÀNSIT

Sant Miquel, 21, A, baixos • 08320 El Masnou
Tels. 93 540 40 53 · 39 95 · fax. 93 540 40 53

escola de música

Emma Calvo

Matrícula oberta

Dilluns i dimecres, al matí i dimarts i dijous, a la tarda
tot l'agost tancat

T'agrada cantar? T'agrada el gospel?

C/Parlament de Catalunya 28, el Masnou
93 540 86 96 · 630 16 33 26

R E S T A U R A N T

*Menús frescos
d'estiu*

**PETIT
CANIGÓ**

*Del 20 al 26 d'agost
tancat*

**MENÚS DIARIS · SERVEI A LA CARTA · MENJARS PER EMPORTAR
DILLUNS TANCAT**

Santiago Rusiñol, 43 · Tel. 93 555 23 96 · El Masnou

XVI FESTIVAL INTERNACIONAL DE TEATRE CÒMIC

ple de Riure

EL MASNOU 2012

**ENTRADES
JA A LA
VENDA**

del **17** al **21** de juliol
a la platja, davant del baixador d'Ocata

Ho organitzen:

Ajuntament del Masnou

chapertons CÒMIC-TEATRE

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Diputació
Barcelona

Segueix-nos a:

ple de riure

@plederiure #plederiure

www.plederiure.cat